Τῷ ἀξιοτίμῳ κ. Η. Σταμούλῃ

Σαράντης Ἀρχιγένης
Ὁ Ἐθνικὸς Εὐεργέτης
καὶ
Ὁσία Παρασκευὴ
Πολιοῦχος Ἐπιβατῶν

Ἐπιμελείᾳ ΖΩΗΣ Κ. ΣΑΚΚΙΔΟΥ
Δαπάναις Κυρίων Ἀδελφῶν

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
ΤΥΠΟΙΣ Ι. ΒΑΡΤΣΟΥ, ΠΡΑΞΙΤΕΛΟΥΣ 21
1938

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

	Σελὶς
Αἱ Ἐπιβάται	5
Σαράντης Ἀρχιγένης	8
Ὁσία Παρασκευὴ	22
Βίος Ὁσίας Παρασκευῆς	23
Μικρὸς ἑσπερινὸς	33
Μέγας ἑσπερινὸς	34
Λειτουργία	36
Κανὼν παρακλητικὸς	53

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Βίος τῆς Ὁσίας Παρασκευῆς

Πολιούχου Ἐπιβατῶν.

Ἡ μεγάλη ἔνδοξος καὶ ἀοίδιμος Παρασκευὴ ἐγεννήθη εἰς Ἐπιβάτας τῆς ἀνατολικῆς Θράκης τῷ 1150 μ. Χ.

Οἱ γονεῖς τῆς μακαρίας προήρχοντο ἐξ ἐπισημοτάτης οἰκογενείας καὶ διεκρίνοντο διὰ τὴν εὐγένειαν τὴν δόξαν καὶ τὸν πλοῦτον, ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν μετριοφροσύνην καὶ ὑπερβάλλουσαν ἀρετήν των. Ὁ πλοῦτος εἰς χεῖρας των δὲν ἦτο ὑπερηφάνεια καὶ μεγαλοφρονύνη ἀλλὰ ὄργανον φιλανθρωπίας καὶ κοινωφελείας.

Μετὰ μεγάλης στοργῆς καὶ διηνεκοῦς φροντίδος ἀνέτρεφον τὴν μονογενῆ θυγατέρα των μὲ ἀνατροφὴν χριστιανικωτάτην σύμφωνον πρὸς τὸ Εὐαγγελικὸν ρητόν: «ἐκτρέφετε τὰ τέκνα ὑμῶν ἐν παιδείᾳ καὶ νουθεσίᾳ Κυρίου (Ἐφεσ. στ' 4)». Βάσις τῆς ἀνατροφῆς τῆς ἀγαπητῆς των θυγατρὸς ἐπεθύμουν νὰ εἶναι ἡ σεμνότης, ἡ εὐσέβεια καὶ ἡ σωφροσύνη, στολίσματα λαμπρὰ τὰ ὁποῖα θὰ τὴν ἐστόλιζον μετὰ τῶν ἐκ τῆς παιδείας γνώσεων. Πάντοτε ἔλεγον ὅτι καμμίαν ἀξίαν δὲν ἔχει κόρη ἐπιδεικνύουσα μόνον τὴν ἔπαρσιν ξηρᾶς μαθήσεως, ἄνευ τῶν ἠθικῶν ἐκείνων ἀρετῶν αἱ ὁποῖαι ἀποτελοῦσι τὸν χαρακτῆρα καὶ τὴν τιμὴν μιᾶς παρθένου, διότι «σταγὼν ἀρετῆς μείζων ὠκεανοῦ σοφίας». Τὰ τοιαῦτα εὐγενῆ αἰσθήματα τῶν γονέων της μετεδόθησαν εἰς τὴν Παρασκευὴν καὶ ἐνέπνεον εἰς αὐτὴν ἔργα μεγάλης φιλανθρωπίας καὶ φιλευσπλαχνίας πρὸς τοὺς πάσχοντας συνανθρώπους της ἐκ νεαρᾶς ἡλικίας.

Ἡμέραν τινὰ περιπατοῦσα μετὰ τῆς παιδαγωγοῦ της, συνήντησε κόρην ρακένδυτον, ἡ δὲ ἀγαθὴ νέα ἐλυπήθη καὶ ἠθέλησε νὰ τὴν βοηθήσῃ ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν εἶχεν ἐπαρκῆ χρήματα ἡτοιμάζετο νὰ δώσῃ τὸν χρυσοῦν σταυρόν της τὸν ὁποῖον ἔφερεν εἰς τὸν λαιμόν της. Ἡ παιδαγωγός της ἐπιβλητικῶς τὴν ἠμπόδισε, λέγουσα ὅτι δὲν εἶναι ὀρθὸν νὰ δώσῃ ὡς ἐλεημοσύνην τὸν σταυρόν της. Ἡ δὲ Παρασκευὴ ἀπήντησεν· Ὁ σταυρὸς μᾶς ἐδίδαξε τὴν ἐλεημοσύνην, καὶ πῶς τὸ πολύτιμον κόσμημά μου νὰ μὴ χρησιμεύσῃ εἰς ἔλεος καὶ ἀνακούφισιν τῆς πτωχῆς αὐτῆς κόρης, εἰς τὴν ὁποίαν δὲν ἁρμόζει τόση στέρησις καὶ πενία, ἐν μέσῳ κοινωνίας ἐχούσης τὸν Χριστὸν ἀρχηγόν; ἔπρεπε νὰ ἀγνοῇ τὴν ἔνδειαν καὶ ἀμέσως ἔδωσεν εἰς τὴν πτωχὴν τὸν σταυρόν. Ἐκείνη δὲ κατάπληκτος καὶ δακρύουσα

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

ηὐλόγει διὰ συγκινητικῶν λόγων τὴν φιλεύσπλαχνον εὐεργέτιν της. Ἄλλοτε πάλιν ἐν μέσῃ ὁδῷ καὶ ἐν καιρῷ ψύχους ἔδιδε τὸ ἐπανωφόρι της εἰς ριγοῦντα παιδία.

Οἱ γονεῖς της μετὰ χαρᾶς καὶ ἀγαλιάσεως παρηκολούθουν τὴν ἀγαθότητα τῆς θυγατρός των, καὶ παρεκάλουν τὸν Θεὸν νὰ τὴν διατηρῇ εἰς τοὺς Νόμους καὶ τὰς ἐντολάς Του.

Ἡ τόση ὅμως μεγάλη ψυχικὴ ἀρετὴ τῆς Παρασκευῆς εἶχε τὴν λαμπροτέραν ἀντανάκλασιν εἰς τὸ νεαρὸν πρόσωπόν της, διότι κάτοπτρον τῆς ψυχῆς εἶναι τὸ πρόσωπον, καὶ τὴν καθίστα ὡραιοτάτην. Ἑπομένως διήγειρε τὴν ἐκτίμησιν νέων πλουσίων ἐχόντων ἐπίσημον κοινωνικὴν θέσιν καὶ μεγάλα ἀξιώματα, καὶ τὴν ἐζήτουν διὰ σύντροφον τοῦ βίου των, ἀλλ' ἡ κόρη ἀπέκρουε τὰς προτάσεις.

Οἱ γονεῖς της διὰ νὰ τὴν συγκινήσουν ἔλεγον ὅτι ἡ μεγαλυτέρα ἐπιθυμία των εἶναι νὰ τὴν ἀποκαταστήσουν πρὶν ἀποθάνουν, διότι δὲν ἐπεθύμουν νὰ μείνῃ ὀρφανὴ καὶ ἀπροστάτευτος. Ἡ Παρασκευὴ ὅμως ἀπήντα ὅτι ὁ Οὐράνιος πατὴρ ζῇ, ἐπιβλέπει καὶ προστατεύει πάντοτε. Ὅταν πιστεύῃ τις καὶ ζῇ ὑπὸ τὰς θείας ὁδηγίας καὶ τὰς ἐντολάς του, καὶ τὸν ἔχῃ ὑπὲρ ἄνω του πλησίον του, καὶ ἐντός του πῶς θὰ μείνῃ ὀρφανός; Διατί σκέπτεσθε περὶ θανάτου σας; αἱ ἡμέραι τοῦ ἀνθρώπου ἐξαρτῶνται ἀπὸ τὸν Θεόν. Εἴσθε ἀκμαιότατοι ὥστε κατὰ τοὺς ὅρους τῆς φύσεως δὲν ἔχετε ὀλιγώτερα δικαιώματα ἐπὶ τῆς ζωῆς ἀπὸ ἐμέ. Σὺ μάλιστα μῆτερ ὁμοιάζεις πρὸς μεγαλυτέραν ἀδελφήν μου.

Καὶ εἰς τὰς φίλας της αἱ ὁποῖαι τὴν παρώτρυναν νὰ ἐνδώσῃ εἰς τὰς περὶ ἀποκαταστάσεώς της προτάσεις τῶν γονέων της, διότι τί θὰ ἐγίνετο ἡ τόση περιουσία των; ἡ δὲ Παρασκευὴ δεικνύουσα πτωχοὺς καὶ παιδία πάσχοντα ἀπεκρίνετο: Ὑπάρχει περιουσία τόση ὥστε νὰ ἐξαρκέσῃ εἰς τὰς ἀνάγκας καὶ τὰς στερήσεις τόσων δυστυχῶν ὑπάρξεων;

Σὺν τῇ σωματικῇ ἀναπτύξει ἀνεπτύσσετο καὶ εἰς τὴν ψυχήν της θερμότερος ὁ ζῆλος πρὸς τὴν πίστιν, ἐλπίδα καὶ ἀγάπην πρὸς τὸν Θεὸν καὶ μόνος προορισμός της ἦτο νὰ πράττῃ τὸ ἀγαθόν.

Πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον ἀπεφάσισε νὰ ἀπομακρυνθῇ τῶν γονέων της διὰ νὰ πλουτίσῃ τὰς εὐσεβεῖς ἐντυπώσεις της, καὶ νὰ μεταβῇ εἰς Κωνσταντινούπολιν καὶ ἐκεῖθεν εἰς Χαλκηδόνα καὶ Ἡράκλειαν μετὰ πολλῶν ταλαιπωρειῶν καὶ στερήσεων. Ἀφοῦ ἐπεσκέφθη τοὺς ἱεροὺς τόπους καὶ τὰ ἱερὰ λείψανα τῶν ἁγίων καὶ ἐφοδιάσθη μὲ τὰς εὐλογίας τῶν ἁγίων ἀνδρῶν, ἐπεθύμησε νὰ ἐπισκεφθῇ τὸν ἅγιον Τάφον καὶ νὰ προσκυνήσῃ τοὺς ἁγίους τόπους, τοὺς ὁποίους ἐπάτησαν οἱ ἅγιοι πόδες τοῦ Ἰησοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ. Ἔφθασε καὶ μέχρι τῶν ὀχθῶν τοῦ Ἰορδάνου ποταμοῦ,

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

ὅπου διέμεινεν ἐπί τινα χρόνον εἰς γυναικεῖον μοναστήριον σπουδάσασα τὸν βίον τῶν ἐν αὐτῇ ἀδελφῶν παρθένων. Ἀκολούθως ἀποπλεύσασα ἐξ Ἰόπης ἐπανῆλθεν εἰς τὴν Πατρίδα της καὶ ἐπεδόθη μὲ περισσότερον ζῆλον εἰς ἀνακούφισιν τῶν πασχόντων. Ἐσχημάτισε καὶ εὐσεβῆ ἕνωσιν φιλόπτωχον ἀδελφότητα, τῆς ὁποίας αἱ ἀδελφαὶ περισυνέλλεγον ὀρφανὰ καὶ ἀπροστάτευτα παιδιὰ καὶ ἐφρόντιζον περὶ αὐτῶν μετὰ πολλῆς ἐπιμελείας καὶ στοργῆς.

Οἱ γονεῖς της ἀπέθανον εὐχαριστημένοι ἀπὸ τὸν ἐνάρετον καὶ μᾶλλον ἅγιον βίον τῆς θυγατρός των. Ἡ δὲ Παρασκευὴ ἀφοῦ εἰργάσθη ψυχικῶς καὶ σωματικῶς ἐπ' ἀρκετὸν χρόνον ἐταξείδευσε πάλιν εἰς Κωνσταντινούπολιν ὅπου προσέφερε πολλὰ θρησκευτικὰ ἀφιερώματα καὶ διεμοίρασε τὴν περιουσίαν τῶν γονέων της τρέφουσα τοὺς πεινῶντας ποτίζουσα τοὺς διψῶντας καὶ ἐνδύουσα γυμνοὺς συμφώνως πρὸς τὴν διδασκαλίαν τοῦ ἱεροῦ Εὐαγγελίου, ἐπέστρεψεν εἰς τὴν πατρίδα της καταπεπονημένη καὶ ἐξησθενημένη. Τὴν θέσιν της ἐπεδείνωσεν ἐπισυμβᾶσα τρικυμία ὥστε ἐκινδύνευσε νὰ ἀποθάνῃ ἐντὸς τοῦ πλοίου. Μετὰ κόπων καὶ κινδύνων ἠγωνίζοντο οἱ ναῦται νὰ προσορμισθοῦν εἰς μίαν κατάλληλον παραλίαν, ἡ δὲ Παρασκευὴ αἰσθανομένη τὸν κίνδυνον ἀνεφώνησε «καλὴ κράτει» καὶ ἔκτοτε ὁ τόπος ἐκεῖνος κατὰ παράδοσιν ὠνομάσθη «Καλλικράτεια» καὶ μέχρι σήμερον φέρει αὐτὸ τὸ ὄνομα. Ὅταν ἔφθασαν εἰς τὴν ξηράν, ἐκεῖ ἄλλοι λέγουν ὅτι ἐμόνασεν παρὰ τὸν Ναὸν τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων, κατ' ἄλλους μόλις ἐξῆλθεν τοῦ πλοίου παρέδωσε τὴν ἁγίαν ψυχήν της εἰς τὸν Κύριον μόλις κατὰ τὸ 27ον ἔτος τῆς ἡλικίας της, ἱκετεύουσα τὸν παντοδύναμον νὰ φθάνῃ ἡ ἁγία χείρ του εἰς βοήθειαν τῶν ἐπικαλουμένων τὸ ὄνομά της. Καὶ ἡ ἁγία καὶ τελευταία προσευχή της εἰσηκούσθη ἀπὸ τὸν Παντοδύναμον Θεόν, διότι οἱ ἐπικαλούμενοι τὸ ὄνομά της λαμβάνουν ταχεῖαν τὴν βοήθειαν ὅπως φαίνεται εἰς πολλὰ θαύματά της.

Ἀποθανοῦσα εἰς Καλλικράτειαν ἐνεταφιάσθη εἰς νεκροταφεῖον ὅπου ἔθαπτον τοὺς ξένους, καὶ συνέπεσε νὰ ταφῇ ἡ Ὁσία Παρασκευὴ πλησίον κακούργου τινός. Ἡ ἁγία ὅμως ψυχή της ἡ ὁποία ἦτο φῶς καὶ ἥλιος, δὲν ἠδύνατο νὰ ὑποφέρῃ τὴν δυσωδίαν τῆς ἁμαρτίας καὶ ἐνεφανίσθη ἐπανειλημμένως καθ' ὕπνον εἰς ἕνα ἐντόπιον ἐνάρετον ἄνθρωπον τοῦ ἐδείκνυε τὸν τόπον τοῦ τάφου της καὶ ἔλεγε:

«Ἆρον τὸ σῶμα μου ἀπ' ἐδῶ».

Ὁ ἐνάρετος λοιπὸν αὐτὸς ἄνθρωπος διηγήθη τὸ ὄνειρον εἰς τοὺς κατοίκους καὶ ὅλοι ὁμοῦ προσέτρεξαν ἵνα ἀνακαλύψωσι πολύολβόν τινα θησαυρόν. Ἅμα ἐπλησίασαν τὸν τάφον ᾐσθάνθησαν μεγίστην εὐωδίαν καὶ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

εὑρόντες τὸ ἱερὸν σκῆνος τῆς Ὁσίας σῶον καθ' ὁλοκληρίαν, μετέφερον αὐτὸ μετὰ μεγάλης εὐλαβείας καὶ ἐκκλησιαστικῆς πομπῆς εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων.

Μετὰ τὴν κατάθεσιν ταύτην ὁπόσα θαύματα δὲν ἐτέλεσεν ὁ Θεὸς δι' αὐτῆς! κωφοί, ἀνάπηροι, παράλυτοι καὶ πάθη διαφόρων ἄλλων ἀσθενειῶν ἐθεραπεύοντο μὲ μόνην τὴν μετὰ πίστεως προσέγγισιν εἰς τὴν Ἁγίαν λάρνακα τῆς Ὁσίας.

Τὸ ἱερὸν σκῆνος αὐτῆς κατὰ πρῶτον μετεκομίσθη ἐκ τῆς Καλλικρατείας εἰς Τύρναβον τῆς Βουλγαρίας καὶ ἐκεῖθεν ἄγνωστον πότε εἰς Βελιγράδιον τῆς Σερβίας καὶ ἐκ Βελιγραδίου εἰς Κωνσταντινούπολιν.

Τέλος ἐπὶ τοῦ Πατριάρχου Παρθενίου τοῦ Α′ (1639—1644) καὶ τοῦ Σουλτάνου Μουρὰτ τοῦ Δ′ ἔλαβε τὴν ἄδειαν ὁ ἡγεμὼν τῆς Μολδαβίας Βασίλειος, ὅπως μετακομίσῃ τὸ ἅγιον λείψανόν της ἐκ τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει Πατριαρχικῆς Ἐκκλησίας εἰς Ἰάσιον τῆς Μολδαβίας καὶ τοῦτο ἀπήλαυσε διὰ τὰς πολλὰς καὶ μεγάλας εὐεργεσίας καὶ ἐκδουλεύσεις τὰς ὁποίας ἔκαμε εἰς τὴν Μεγάλην Ἐκκλησίαν, πληρώσας ἐξ ἰδίων τὰ ἐκ 260 πουγγίων, ἤτοι 30.000 χρυσῶν δραχμῶν χρέη τῆς Ἐκκλησίας εἰς τοὺς Τούρκους.

Ὁ δὲ Παναγιώτατος Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως Παρθένιος ἔπεμψε τὸ ἱερὸν καὶ σεβάσμιον τοῦτο λείψανον, ὡς θεῖον θησαυρὸν μετὰ τῶν Σεβασμιωτάτων Μητροπολιτῶν Ἡρακλείας, Ἰωαννικίου, Ἀδριανουπόλεως Παρθενίου, Παλαιῶν Πατρῶν Θεοφάνους ἐπὶ τῶν ἡμερῶν τοῦ πανιερωτάτου μητροπολίτου Σετζάβας καὶ πάσης Μολδαβίας Βαρλαάμ. Ὁ δὲ εὐσεβὴς καὶ φιλόχρηστος ἡγεμὼν πάσης Μολδαβίας Ἰωάννης Βασίλειος Βοεβόδας, οἴκοθεν ἐξελθὼν καὶ σεβασμίως καὶ ὁλοψύχως τὸν ἀτίμητον τοῦτον θησαυρὸν ὑποδεξάμενος ἐπιτηδείως διεφύλαξεν ἐν τῷ νεοδμήτῳ ναῷ τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν τῆς πόλεως Ἰασίου, ὅπου διατηρεῖται μέχρι σήμερον ἀλώβητον εἰς τιμὴν καὶ δόξαν τῆς τρισυποστάτου Θεότητος. Ὁπόσης δὲ τιμῆς ἀπολαύει τὸ ἱερὸν σκῆνος τῆς Ὁσίας γίνεται δῆλον ἐκ τῆς ἑπομένης μεταφράσεως τοῦ πρὸ 260 περίπου ἐτῶν παρὰ τοῦ εὐσεβοῦς ἡγεμόνος Μολδαβίας Ἀλεξάνδρου Καλλιμάχου ἐκδοθέντος χρυσοβούλου ὅπερ διετηρεῖτο ἐν τοῖς ἀρχείοις τῆς Κοινότητος Ἐπιβατῶν.

«Ἐλέῳ Θεοῦ, ἔγραφον ἐγὼ ὁ Ἀλέξανδρος Καλλίμαχος ἡγεμὼν τῆς Μολδαβίας.

Ἐφόσον ἡ Θεότης διὰ τῆς αὐτῆς ἀγαθότητος τῆς ὑπερβαλλούσης τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν φέρει ἀκαταπαύστως πρόνοιαν ὑπὲρ τῶν ἀνθρώπων καὶ πάντων τῶν κτισμάτων, διαχέουσα τὰς ἐπουρανίους Αὐτῆς ἐφορίας καὶ ἀγαθοεργίας πρὸς διατήρησιν καὶ περιφρούρησιν ἑνὸς ἑκάστου

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

κατὰ τὴν ἰδίαν αὐτοῦ προσδιορισθεῖσαν κατάστασιν, ὅπως πᾶς ἄνθρωπος ὡς τὸ ἐκλεκτότερον ἀπὸ τὰ ἐπίλοιπα ποιήματα καὶ κτίσματα, τὰ ὁποῖα τρόπον τινὰ συντελοῦν μόνον διὰ τὰς αὐτοῦ ἀνάγκας καὶ διάθεσιν, πρέπει νὰ δοξάζῃ τὸ ὄνομα τοῦ Δημιουργοῦ αὐτοῦ διὰ νὰ δείξῃ τὴν ἀπαιτουμένην ἀφοσίωσιν εὐγνωμοσύνης δι᾽ ἣν τὸν ἠξίωσε χάριν.

Ἡ ἁγία Ἐκκλησία, ἡ διαμένουσα ἀναμφιβόλως πρώτιστον ἐκ τῶν εὐεργετημάτων τῆς ἐπουρανίου Προνοίας, ἐπειδὴ ἐν αὐτῇ εἶναι προωρισμένον νὰ δοξάζωμεν τὸ ὄνομα τοῦ Δημιουργοῦ ἡμῶν καὶ νὰ ἀπολαύωμεν ὅσα εἶναι ὠφέλιμα εἰς ἡμᾶς, δηλαδὴ τὴν εὐαρέστησιν πρὸς τὸν Θεὸν καὶ τὴν αἰωνίαν μακαριότητα ἀτελευτήτως.

Ὅσον δέον νὰ εἶναι ἡ ἡμετέρα εὐλάβεια πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ ὁ ὀφειλόμενος ζῆλος πρὸς τὸν Θεὸν καὶ τὰς ἱερὰς αὐτοῦ Μονάς, ἀναλόγως πρέπει νὰ μεριμνῶμεν περὶ τῆς διατηρήσεως καὶ εὐπρεπείας αὐτῶν,

Ἡ ἐμὴ Γαληνότης ἀνατραφεῖσα εἰς τὴν εὐσέβειαν καὶ ζῆλον πρὸς τὸν Θεὸν καὶ τὰ λοιπὰ ἄνω ρηθέντα κατὰ τὴν κοινοποίησιν ὅπου μοὶ παρέστησαν οἱ πατέρες οἱ κατοικοῦντες παρὰ τῷ Ἱερῷ Ναῷ τῆς Ὁσίας Μητρὸς ἡμῶν Παρασκευῆς εἰς τὰς Ἐπιβάτας, ὅπου ἦν ἡ πατρὶς καὶ ἡ κοίμησις τῆς ρηθείσης Ἁγίας, ὅτι ὁ ναὸς οὗτος διατελεῖ ἄνευ οὐδεμιᾶς βοηθείας καὶ παντελῶς ἐλλιπὴς εἰς τὰ χρειώδη ἔξοδα, ἠτήσατο νὰ τοῖς παρέξωμεν βοήθειαν περὶ ἐλεημοσύνης, διὰ τῆς ὁποίας νὰ δύναται νὰ εὐκολύνῃ τὰς ἐλλείψεις καὶ τὰ ἔξοδα. Δὲν ἀπέρριψα τὴν γενομένην αὐτῶν αἴτησιν. Πάντως εὔλογον κρίνω νὰ ψηφισθῇ κάποια συντήρησις περὶ ἐλέους ἀπὸ τὰ κτήματα ἐκεῖνα, ὅπου ἐπαναπαύονται καὶ τὰ ἱερὰ λείψανα τῆς Ὁσίας Παρασκευῆς.

Ἰδοὺ διὰ τοῦδε τοῦ ἡγεμονικοῦ Χρυσοβούλου ἀποφασίζομεν νὰ λαμβάνουσι τὴν καθ᾽ ἕκαστον χρόνον ἀνὰ διακόσια λέβα ἐλεημοσύνην ἀπὸ τοὺς παρευρισκομένους ἀνθρώπους, τὰ ὁποῖα χρήματα εἴτε διὰ πιστώσεως, εἴτε δι᾽ ἄλλου εὐλόγου τρόπου, ἀναποφεύκτως νὰ ἐξαποστέλλωνται τῇ ρηθείσῃ Ἐκκλησίᾳ. Ἰδιαιτέρως ὁρίζει ἡ Γαληνότης μου νὰ λαμβάνουν καὶ ἀπὸ τὴν ἰδίαν Μονὴν τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν ὅπου ἀναπαύονται τὰ λείψανα τῆς Ὁσίας Παρασκευῆς ἀνὰ τριακόσια λέβα τὸν χρόνον τῇ αὐτῇ Ἐκκλησίᾳ ἀπὸ τὰ μοναστηριακὰ εἰσοδήματα.

Δίκαιον καὶ πάντως εὔλογον νὰ ἔχῃ ἡ Ἐκκλησία αὕτη ὁμοίαν βοήθειαν ἀπὸ τὸ μέρος ὅπου εὑρίσκονται τὰ λείψανα τῆς Ἁγίας καὶ ὅπου συνάζεται οὐκ ὀλίγη βοήθεια ἀπὸ συνεισφορὰς καὶ ἐλεημοσύνας τῶν Χριστιανῶν ἐπ᾽ ὀνόματι τῆς Ἁγίας.

Ἐκ τοῦ εἰσοδήματος τούτου τριακόσια λέβα εἰσπράττεσθαι ὡς ἓν θεσπισθὲν χρέος ἀπὸ μέρους τοῦ μοναστηρίου τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν πρὸς

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

τὴν Ἐκκλησίαν τῶν Ἐπιβατῶν ἐν παντὶ καιρῷ ἀπαραλλάκτως, ἐγχειριζομένου τοῦ εἰσοδήματος τούτου τὸν καθ᾽ ἕκαστον χρόνον εἰς τοὺς ἐπιτρόπους οἵτινες θέλουσι διορίζεσθαι ἀπὸ μέρους τῆς Ἐκκλησίας τῶν Ἐπιβατῶν, νὰ ἐξαποστέλλωνται ἐπιμόνως πρὸς βοήθειαν τῆς Ἐκκλησίας τῶν πατέρων τῶν εὑρισκομένων αὐτόθι.

Παρακαλεῖ ἡ Γαληνότης μου καὶ τοὺς μεταγενεστέρους μου ὑπερενδόξους ἡγεμόνας ἡμετέρους ἀδελφούς, οἱ ὁποῖοι, θείᾳ Προνοίᾳ, θέλουσι διορισθῇ κυβερνᾶν τὸ κράτος τοῦτο, ὄχι μόνον νὰ μὴ μεταποιήσωσι τὰ διαληφθέντα περὶ ἐλεημοσύνης ἀλλὰ μᾶλλον νὰ ἐπικυρώνωσι καὶ νὰ προσθέτωσι ὑπὲρ αὐτῶν αἰωνίας σωτηρίας.

Ἐγράφη τὸ παρὸν Χρυσόβουλον τῆς Ἡγεμονικῆς ἕδρας ἐν τῇ πόλει Ἰασίῳ τῆς δευτέρας Διοικήσεως τὴν Μολδαβίαν.

Εἰς τὸ τρίτον ἔτος 1815 Ἰουνίου 16».

Τὰ θαύματα τῆς Ὁσίας

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ἡ πρὸς τὸ ἅγιον λείψανον τῆς Ὁσίας μεγάλη εὐλάβεια, τιμὴ καὶ δόξα τῶν προστρεχόντων πιστῶν καὶ ἀσθενῶν τοὺς παρέχει τὴν ἴασιν τῶν παθῶν των, διότι ἀσπαζόμενοι καὶ παραθέτοντες ἐπὶ τῆς ἁγίας κεφαλῆς τῆς Ὁσίας καλύπτρας καὶ φοροῦντες αὐτάς, ὡς ἐκ θαύματος θεραπεύονται. Καὶ ἐν καιρῷ ἀνομβρίας καὶ ἐπιδημικῆς ἀσθενείας οἱ Χριστιανοὶ ποιοῦντες λιτανείας μετὰ τοῦ ἱεροῦ λειψάνου τῆς Ὁσίας δὲν ἀποτυγχάνουσι τῆς δεήσεώς των.

Ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν πατρίδα της τὰς Ἐπιβάτας ἀναφέρονται πολλὰ θαύματά της καὶ ἐκ παραδόσεως καὶ ἐπὶ τῶν ἡμερῶν ἡμῶν τὴν βοήθειαν τῶν ὁποίων ἀπολαμβάνουν οἱ ἐπικαλούμενοι τὸ ἅγιον ὄνομά της. Ὅτε μετεκομίζετο τὸ ἱερὸν λείψανον τῆς Ὁσίας ἐκ Καλλικρατείας (ἔνθα διετηρεῖτο ἐπ᾽ ὀνόματί της παρεκκλήσιον) εἰς Τύρναβον, καθέδραν τῶν Βουλγάρων βασιλέων, κατὰ τὴν διάβασιν τῆς ἱερᾶς πομπῆς διὰ μέσου τῶν Ἐπιβατῶν, ὁπόθεν διέρχεται ἡ μεγάλη ὁδὸς πρὸς τὴν Ἀδριανούπολιν, ὅλοι οἱ κάτοικοι ἔτρεξαν διὰ νὰ προσκυνήσουν τὸ ἱερὸν σκῆνος. Ἀφοῦ, λοιπόν, ὅλοι ἐξετέλεσαν τὸ ἱερὸν χρέος, ἐδόθη διαταγὴ νὰ ἀναχωρήσῃ ἡ ἅμαξα, ἀλλ᾽ οἱ ἵπποι κατέστη ἀδύνατον νὰ προχωρήσουν. Μετὰ μεγάλης ὅμως ἐκπλήξεως ἠρώτησαν τὴν αἰτίαν καὶ ἔμαθον οἱ περὶ τὸ ἱερὸν σκῆνος ὅτι μία γυνὴ γραῖα, εὐσεβὴς καὶ φιλόθρησκος, μεθ᾽ ὅλην τὴν ἐπιθυμίαν νὰ ἀσπασθῇ τὴν Ὁσίαν Παρασκευήν, ἕνεκα γεροντικῆς ἀδυναμίας ὑστέρησε. Τότε πολλοὶ προσδραμόντες ἔφεραν τὴν γραῖαν καὶ

ἀφοῦ ἠσπάσθη καὶ αὐτὴ τὸ ἱερὸν λείψανον τότε ἐπροχώρησαν οἱ ἵπποι καὶ ἡ ἅμαξα ἀνεχώρησε.

Πολλὰ εἶναι τὰ θαύματα τῆς Ὁσίας Παρασκευῆς εἰς τοὺς ναυτιλευομένους, οἱ ὁποῖοι θερμότατα τὴν ἐπικαλοῦνται ἐν ὥρᾳ κινδύνου: (Ὁσία Παρασκευή μου φθάσε καὶ σῶσε με) καὶ μὲ τὴν ἐπίκλησιν ἐνισχύεται εἰς αὐτοὺς ἡ ἐλπὶς τῆς σωτηρίας, καὶ μετὰ θάρρους ἀγωνίζονται μὲ τὴν τρικυμίαν. Ὅπως συνέβη κατὰ τὸ 1811 μὲ ἓν πλοῖον ἐκ Χίου τοῦ ὁποίου ὁ ναύκληρος μάλιστα ἦτο Ὀθωμανός. Τὸ πλοῖον, κινδυνεῦον, ἠγκυροβόλησεν ἀπέναντι τοῦ ἱεροῦ ναοῦ τῆς Ὁσίας, ἀλλ᾽ ἡ τρομερὰ θαλασσοταραχὴ ἠπείλει νὰ τὸ καταποντίσῃ. Τὸ πλήρωμα μετ᾽ ἀπελπισίας ἐπεκαλεῖτο νὰ τοὺς σώσῃ ἡ χάρις τῆς φαινομένης ἐκκλησίας.

Καὶ πράγματι, μόλις ἐπεκαλέσθησαν τὴν χάριν της, ἐφάνη τὴν νύκτα εἰς τὸν ναύκληρον μελανοφοροῦσα γυνὴ βαστάζουσα τὸν τίμιον σταυρὸν εἰς τὴν δεξιὰν καὶ λέγουσα: «Θαρσεῖτε, τέκνα μου, ἡ προσευχή σας εἰσηκούσθη» καὶ μετ᾽ ὀλίγον ἡ θαλασσοταραχὴ ἔπαυσε. Τὴν πρωΐαν τὸ πλήρωμα ἐξῆλθεν εἰς τὴν ξηρὰν καὶ ἀμέσως μετέβη ἐν σώματι εἰς τὸν ναὸν διὰ νὰ προσευχηθῇ καὶ εὐχαριστήσῃ τὸν Θεὸν διὰ τὴν σωτηρίαν του, ὁ δὲ ναύκληρος, ἰδὼν τὴν εἰκόνα τῆς Ὁσίας, ἀνεφώνησε μὲ χαράν: «Ὢ! αὐτὴν εἶδα καὶ τὴν ἀναγνωρίζω! αὐτὴ μᾶς ἔσωσεν ἀπὸ τὸν θάνατον».

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Καὶ πολλοὶ σύγχρονοι πατριῶται ναυτικοὶ ἔχουν δείγματα τῆς σωτηρίας των ἀπὸ τὴν Ὁσίαν Παρασκευήν, καὶ τὰ διηγοῦνται μετὰ μεγίστης πίστεως καὶ εὐλαβείας καὶ ὅλοι προσφέρουν ἀφιερώματα.

Καὶ τὴν πατρίδα της ἔσωσεν ἡ Ὁσία μὲ τὴν θαυματουργὸν χάριν της, ἐν καιρῷ τῆς τουρκικῆς τυραννίας, ἀπὸ ἕνα κακοῦργον Τοῦρκον διοικητήν, ὁ ὁποῖος ἐζήτει ἐπιμόνως μέγα χρηματικὸν ποσὸν τὸ ὁποῖον ἦτο ἀδύνατον νὰ εὑρεθῇ εἰς τοὺς Ἐπιβαταίους, ἀπειλῶν ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει νὰ τοὺς κατασφάξῃ. Ἀλλ᾽ ἡ Ὁσία Παρασκευὴ ἄνωθεν παρηκολούθει τὰς ἀγρίας βουλάς του καὶ νύκτωρ ἐμφανισθεῖσα εἰς αὐτὸν μετὰ παρρησίας τὸν ἐρράπισε καὶ τοῦ εἶπε: «Ἐὰν δὲν φύγῃς ἀμέσως θὰ καταστρέψω καὶ σὲ καὶ τοὺς ἀνθρώπους τῆς συνοδείας σου». Ἀμέσως, λοιπόν, ὁ διοικητὴς ἔδωσε διαταγὴν νὰ ἑτοιμασθοῦν οἱ ἄνθρωποί του καὶ τάχιστα τὸ πρωῒ ἀνεχώρησεν, ἀρκεσθεὶς εἰς τὰ ἐξοικονομηθέντα ὀλίγα χρήματα καὶ διηγούμενος μετὰ τρόμου τὸ συμβάν, καὶ οὕτω ἐσώθησαν οἱ πατριῶται τῆς Ὁσίας Παρασκευῆς ἐκ βεβαίου φόνου.

Ἀλλὰ κατὰ τὸν Βαλκανικὸν πόλεμον, ἐν πλήρει ἡμέρᾳ καὶ ἐνώπιον χιλιάδων ἀνθρώπων, ἐφανερώθη ἡ μεγάλη θαυματουργὸς Ὁσία Παρασκευή. Τὰ Βουλγαρικὰ στρατεύματα ἔφθασαν μέχρις Ἐπιβατῶν καὶ ἀφοῦ

ἔμειναν ἀρκετὰς ἡμέρας ὑπεχώρησαν πρὸς τὰ βορειονατολικά, ἕνεκα στρατηγικῶν λόγων. Τὴν ἑπομένην, μέγα Τουρκικὸν πολεμικὸν πλοῖον πλῆρες φανατισμένων ἐθελοντῶν, ἀνεχώρησεν ἐκ Κωνσταντινουπόλεως κατὰ τὴν 26 Ἰανουαρίου 1913 καὶ ἡμέραν Σάββατον περὶ τὴν μεσημβρίαν καὶ ἔφθασεν εἰς Ἐπιβάτας ἐπὶ σκοπῷ νὰ τὰς ἐρημώσῃ καὶ τὰς καταστρέψῃ μετὰ τῶν περιχώρων. Ἐπειδὴ δὲ καὶ τὸ ἀτμόπλοιον τῆς γραμμῆς ἐκ Κωνσταντινουπόλεως ἔφθανε πάντοτε τὴν μεσημβρίαν τοῦ Σαββάτου, ὅλοι κατέβαινον πρὸς τὴν παραλίαν περιχαρεῖς διὰ νὰ μάθουν περὶ τῶν συγγενῶν των.

Πρὸς μεγίστην ὅμως ἔκπληξιν ὅλων τὸ πλοῖον τῆς γραμμῆς δὲν ἐφαίνετο νὰ ἔρχηται, καὶ τὸ πολεμικὸν δὲν ἠδύνατο νὰ ἀγκυροβολήσῃ. Ἔλαβε διαφόρους θέσεις, ἀλλὰ καὶ πάλιν κατέστη ἀδύνατον νὰ σταματήσῃ. Τέλος ἠναγκάσθη νὰ στρέψῃ πρὸς τὰ ὀπίσω καὶ ἐπέτυχε νὰ ἀγκυροβολήσῃ ἕως δύο μίλλια μακρύτερα εἰς τὸ χωρίον Οἰκονομεῖον. Ἐκεῖ οἱ ἐθελονταί, ἐξελθόντες, προέβησαν εἰς γενικὴν σφαγὴν τῶν κατοίκων καὶ πυρπόλησιν τοῦ χωρίου.

Τὸ αὐτὸ θὰ συνέβαινεν εἰς Ἐπιβάτας, ἀλλ' ἡ Ὁσία Παρασκευὴ ἔκαμε τὸ θαῦμα της, διότι ἕνας ἐθελοντὴς Τοῦρκος σταφυλέμπορος, ὡμολόγησεν ὅτι μία μαυροφόρα γυναῖκα ἥρπαζε τὴν ἄγκυραν καὶ ἠμπόδιζε τὸ πλοῖον νὰ ἀγκυροβολήσῃ. Τόσον μεγάλη εἶναι ἡ πρὸς τὴν Ὁσίαν πίστις καὶ λατρεία τῶν πατριωτῶν της ὥστε συχνάκις τὴν ὁραματίζονται καὶ δοξάζουν τὸ τρισένδοξον καὶ θαυματουργὸν ὄνομά της.

Μνήμονες, λοιπόν, καὶ ἡμεῖς τῶν θαυματουργῶν αὐτῆς εὐεργεσιῶν, ἃς ἐπιδαψιλεύει πάντοτε πρὸς τοὺς ἐπικαλουμένους αὐτὴν εἰς βοήθειαν, δικαιούμεθα νὰ ἔχωμεν πλήρη τὴν πεποίθησιν ἡμῶν εἰς τὴν γοργοεπήκοον ἀντίληψιν τῆς Ὁσίας Μητρὸς ἡμῶν Παρασκευῆς, ἧς ταῖς πρεσβείαις διαφυλάξαι πάντας ἡμᾶς Κύριος ὁ Θεὸς ἡμῶν ὁ βασιλεὺς τῶν τῶν αἰώνων ἀμήν.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

᾿Ακολουθία
τῆς ῾Οσίας μητρὸς ἡμῶν
Παρασκευῆς

῾Υπὸ τοῦ πανοσιωτάτου ᾿Αρχιμανδρίτου
τῆς ἐν ᾿Ιασίῳ ῾Ιερᾶς μονῆς
τῶν Τριῶν ῾Ιεραρχῶν

Κυρίου Σεραφεὶμ τοῦ Καροκαληνοῦ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Γ΄.

Μηνὶ Ὀκτωβρίῳ ΙΔ΄.

Μνήμην ἐπιτελοῦμεν τῆς Ὁσίας Μητρὸς ἡμῶν Παρασκευῆς τῆς Ἐπιβαταΐας.

Ἑσπέρας ἐν τῷ μικρῷ ἑσπερινῷ ἱστῶμεν στίχ. δ΄ καὶ ψάλλομεν στιχηρὰ προσόμοια. Ἦχος α΄.

Τῶν οὐρανίων ταγμάτων

Δεῦτε φιλέορτοι πάντες λόγοις τιμήσωμεν, τὴν Θεῷ δοξασθεῖσαν, ἐν σημείοις μεγάλοις βοῶντες τῷ δεσπότῃ δόξα Χριστέ, τῷ ἀπείρῳ ἐλέει σου, ὅτι δοξάζεις ὡς εὔσπλαγχνος καὶ ἐν γῇ, τοὺς ἐν γῇ σὲ μεγαλύνοντας.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Χαῖρε παρθένων ὁ κόσμος ὁ θεοστόλιστος, ὁσίων ἡ τερπνότης, τῶν δικαίων ἡ δόξα, ἀγγέλων πολιτείαν ἡ ἐν σαρκὶ ἐπιδείξασα πόνοις σου Παρασκευὴ τὸ δοχεῖον τῶν ἀρετῶν, χαῖρε θήλεος καλλώπισμα.

Παρασκευάσασα πάντα σεμνὴ τὸν βίον σου ἐν ἔργοις θεαρέστοις, ἐντολῶν τοῦ Κυρίου, ὁσίως ἐβιώσου, καὶ ἀρετῆς δρόμον ὅλον ἐτέλεσας, διὰ στεφάνων δικαίων τυχοῦσα νῦν σαββατίζεις ἐν χαρᾷ τῷ Θεῷ.

Ἀγαλλιάσει καρδίας ἀγαλλιάσονται οἱ ὅσιοί σου Λόγε, ὡς Δαυῒδ ὁ Θεόφρων προεῖπεν εὐθυβόλως, καὶ γὰρ ἐν τῇ γῇ καὶ ἐν πόλῳ εὐφραίνονται διὰ παντὸς καθορῶντες σὲ Ἰησοῦ, τὴν χαρὰν τὴν ἀνυπόστατον.

Δόξα. Ἦχος β΄.

Φρονήσει ἐγκοσμουμένη Παρασκευὴ ἀείμνηστε, πᾶσαν σου τὴν ὕπαρξιν πενήτων χερσὶ κατεσκήνωσας τὸν τοῦ Θεοῦ ἔλεον εἰς ἑαυτὴν ἕλκουσα. Ὅθεν ἐν δαψιλεῖ τῷ ἐλέῳ τὴν σὴν λαμπάδα παρασκευάσασα, καὶ παρθενίας κάλλεσι στίλβουσα, εἰσῆλθες εὐφραινομένη εἰς τὸν νυμφῶνα τοῦ κτίστου σου. Αὐτὸν ἱκέτευε Ὁσία καλλιπάρθενε δωρηθῆναι τῇ οἰκουμένῃ εἰρήνην, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν. Τὴν πᾶσαν ἐλπίδα μου.

Ἀπὸ στίχ. β′. ἦχος Οἶκος τοῦ Εὐφραδᾶ

Οἶκος ὁ τῆς σεμνῆς Παρασκευῆς ὁρᾶται ἄμισθον ἰατρεῖον παντοίων νοσημάτων ψυχῆς ὁμοῦ καὶ σώματος.

Στίχ. ὑπομένων ὑπέμεινα τὸν Κύριον καὶ προσέσχεμοι καὶ εἰσήκουσε τῆς δεήσεώς μου.

Ὢ θαύματος καινοῦ ! Πῶς τὰ ξηρὰ ὀστέα τῶν Ἁγίων σου Λόγε προσψαυόμενα πίστει ἐκβλύζουσιν ἰάματα.

Στίχ. Καὶ ἔστησαν ἐπὶ πέτραν τοὺς πόδας μου καὶ κατεύθυνε τὰ διαβήματά μου.

Χρῶσιν ὄντως ἐν σοὶ οἱ δίκαιοί σου λόγε, τὰ ζώντων εὐεργετοῦντες τοῖς ἐπικαλουμένοις αὐτῶν τὸ θεῖον ὄνομα.

Δόξα α′ καὶ νῦν. Ὅμοιον

Δόξα τῷ διὰ σοῦ Παρθένε τὰ ὁσίων πλήθη συναγαγόντι Χριστῷ ἀκαταισχύντοις πρεσβείας.

Ἀπολυτίκιον τῆς Ὁσίας. Ἦχος α′.

Τῆς χαμαιζήλου τρυφῆς σαφῶς τὴν ἀπόλαυσιν ὑπεριδοῦσα πρὸς θεῖα ἤρθης σκηνώματα· καὶ τῶν ἰάσεων τοῖς πιστοῖς πηγὴν κατέλιπες, τὸ ἱερόν σου σκῆνος, μῆτερ πανεύφημε. Ἐπιβατῶν τὸ καύχημα τὸ σεπτόν, καὶ βεβαία προστάτις Παρασκευή, μὴ παύσῃ θερμῶς Χριστῷ τῷ Θεῷ ὑπὲρ ἡμῶν ἀεὶ πρεσβεύουσα.

Δόξα καὶ νῦν. Θεοτόκιον. Τοῦ Γαβριὴλ φθεγξαμένου σοι.

Ἐκτενὴ καὶ ἀπόλυσις.

Δ′.

Ἐν δὲ τῷ Μεγάλῳ Ἑσπερινῷ μετὰ τὴν συνήθη στιχολογίαν ψάλλομεν τὸ Μακάριος ἀνήρ.

Εἰς τὸ Κύριε ἐκέκραξα στῶμεν στίχ. η′. Καὶ ψάλλομεν στιχηρὰ προσόμοια. Ἦχος δ′.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ἔδωκας σημείωσιν

Πωχείαν ἑκούσιον καθυπομείνασα ἔνδοξε καὶ ἀφεῖσα γεννήτορας, ὕπαρξιν πατρίδα τε καὶ σώματος κάλλος, ἀντὶ τούτων εὗρες, τὰ διαμένοντα ἀεί, ἀντὶ χρυσοῦ Χριστὸν ἀοίδημε, ἀντὶ δὲ τῆς πατρίδος σου τοῦ παραδείσου τὴν οἴκησιν, ἀντὶ κάλλους τὴν ἔλλαμψιν συγγενεῖς δέ σοι ἄγγελοι.

Δὶς

Μίαν ἐξητήσατο Παρασκευὴ ἡ ἀείμνηστος, ἐκ Θεοῦ Παντοκράτορος, ὡς οἶκον αὐλίζεσθαι αὐτοῦ καθ᾽ ἑκάστην ὁρᾶν τε τὸ κάλλος, καὶ τὴν τερπνότητα αὐτοῦ, ναόν δὲ ἅγιον ἐπισκέπτεσθαι, αὐτοῦ ἐν ὁμοιότητι καὶ τῆς ἐφέσεως ἔτυχεν, ἐπὶ γῆς τε δοξάσασα καὶ ἐν πολλοῖς τὸν Κύριον.

Λύχνον ὡς πολύφωτον τὴν ἐντολὴν τοῦ Κυρίου σου, καὶ ὡς φῶς ἐν ταῖς τρίβοις σου, φέρουσα πανεύφημε, ἀπλανῶς τοῦ βίου σου τὴν ὁδὸν διῆλθες, καὶ εἰς σκηνώματα Θεοῦ ἀγαλλομένῳ ποδὶ κατήντησες, ἐν οἷς τῆς φωτοδότιδος αἴγλης τρυφῶσα αἰῶνα, τῆς Τριάδος, φωτισθῆναι τοὺς δούλους σου.

Ἕτερα στιχηρὰ προσόμοια. Ἦχος α΄.
Τῶν οὐρανίων ταγμάτων

Ἐν ἐγκωμίοις δικαίων εὐφραίνονται οἱ λαοί, ἄριστα ἡ σοφία Σολομῶντος διδάσκει, ὁ βίος γὰρ ὁ τούτων, δόξα ἐστὶ τῆς κοινῆς ἡμῶν φύσεως, καὶ τῆς εὐνοίας σημεῖον τῆς πρὸς Θεόν, καὶ παράκλησις πρὸς κρείττονα.

Δὶς

Ἐν τῇ προσάββατον πάλλαι ἡμέρᾳ ἔσπευδε τὴν συλλογὴν ποιεῖ σθαι, Ἰσραὴλ τὴν τοῦ μάννα, διπλάσιον σκευάζων τροφὴν ἑαυτῷ τῇ ἑξῆς σὺ δὲ πάντοτε, Παρασκευὴ ἀπετίθου θείαν τροφὴν σαββατισμῷ τῆς ἀναστάσεως.

Στρουθίον εὗρεν οἰκίαν καὶ ἡ τρυγὼν νεοσίαν, κατάλληλον ὡς ἔφη Δαυῒδ ὁ ὑμνογράφος, καὶ γὰρ οἱ τῶν ὁσίων χοροὶ ἀληθεῖς, ἀπὸ γῆς ἀνιπτάμενοι καὶ ἐν ἐρήμοις πολεύοντες ἐν μοναῖς τοῦ Θεοῦ ἐπαναπαύονται.

Δόξα. Ἦχος πλάγιος β΄.

Δεῦτε πιστοὶ τὴν Χριστῷ κεκρυμμένην ζωὴν τῶν Ἁγίων ὑμνήσω-

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

μεν καὶ λαμπροῖς στεφάνοις ἐγκωμίων ἀναδήσωμεν καλυπτομένη γὰρ ἐν πολλῇ ταπεινώσει καὶ ὑπεροψίᾳ τῆς κατὰ σάρκα ἀνέσεως ὡς ἐβδελυγμένη νέκρωσις τῷ κόσμῳ λογίζεται. Θεῷ δὲ τῶν κρυπτῶν γνώστη τιμία καὶ ζωηφόρος ὑπάρχει, χαρᾶς τε καὶ πάσης χρηστότητος ἔμπλεος. Ὅθεν καὶ τὴν καλλιπάρθενον Παρασκευὴν ἐκλεξαμένην ταύτην καὶ λαθεῖν σπουδάζουσαν, Χριστὸς ἡ ζωὴ ἡμῶν, ὁ φανερωθεὶς ἐν δόξει τῆς ἀναστάσεως, μετὰ τέλος ἔνδοξον ἀναδείκνυσι παραστήσας αὐτὴν δι᾽ ἀποκαλύψεως πεποικιλμένην ὡς βασίλισσαν ἐν ἱματιομῷ διαχρύσῳ κεκοσμημένην. Αὐτῆς ταῖς ἱκεσίαις Χριστὲ ὁ Θεὸς σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Τίς μὴ μακαρίσει σε. Εἴσοδος. Τὸ φῶς ἱλαρόν. Προκείμενον τῆς ἡμέρας καὶ τὰ ἀναγνώσματα.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ ἀνάγνωσμα

Δικαίων ψυχαὶ ἐν χερσὶ Θεοῦ. Ὅτι ἐδόθη παρὰ Κυρίου ἡ κράτησις ἡμῖν, καὶ ἡ δυναστεία παρὰ Ὑψίστου.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ ἀνάγνωσμα

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Δίκαιος ἐὰν φθάσῃ τελευτῆσαι ἐν ἀναπαύσει ἔσται γῆρας γαρτίμιον οὐ τὸ πολυχρόνιον, οὐδὲ ἀριθμῷ ἐτῶν ἀνθρώποις καὶ ἡλικία γήρας βίος ἀκηλίδωτος. Εὐάρεστος τῷ Θεῷ γενόμενος ἠγαπήθη καὶ ζῶν μεταξὺ ἁμαρτωλῶν μετετέθη. Ἡρπάγη μὴ κακία ἀλλάξῃ σύνεσιν αὐτοῦ, ἢ δόλος ἀπατήσῃ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ. Βασκανία γὰρ φιλότιμος ἀμαυροῖ τὰ καλά, καὶ ρεμβασμὸς ἐπιθυμίας μεταλεύει νοῦν ἄκακον. Τελειωθεὶς ἐν ὀλίγῳ ἐπλήρωσε χρόνους μακρούς. Ἀρεστὴ γὰρ ἦν ἐν Κυρίῳ ἡ ψυχὴ αὐτοῦ διὰ τοῦτο ἔσπευσεν ἐκ μέσου πονηρίας. Οἱ δὲ λαοὶ ἰδόντες καὶ μὴ νοήσαντες, μηδὲ θέντες ἐπὶ διανοίᾳ τὸ τοιοῦτον, ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ὁσίοις αὐτοῦ.

Εἰς τὴν λιτὴν στιχηρὰ ἰδιόμελα. Ἦχος α΄.

Δαυϊτικῶς αἱ τῶν δικαίων χορεῖαι, ἐπὶ Κυρίῳ εὐφρανθῆτε σήμερον, καὶ πάντες οἱ εὐθεῖς τὴν καρδίαν, ἐν αὐτῷ ἐγκαυχήσασθαι, ὁρῶντες τῆς ὁσίας τὸν βίον διανύσασαν, Παρασκευὴν τὴν ἀξιέπαινον, ἐκ Θεοῦ δοξαζομένην ἐν θαύμασιν καὶ ποικίλαις δυνάμεσι, δι᾽ ὃ τὴν ἐν οὐρανοῖς δόξαν αὐτῆς ἅπαντες οἱ πιστοὶ τεκμαιρόμεθα, καὶ τὴν πρὸς Δεσπότην παρρησίαν. Αὐτῆς ταῖς ἱκεσίαις Χριστὲ ὁ Θεὸς σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἦχος β΄.

Ἀσκητικὸν ἀγῶνα ἀναλαβοῦσα Ὁσία μῆτερ τῶν παθῶν τὰς προσβολὰς ἐν τῇ ροῇ τῶν δακρύων σου, πάσας ἀπέπνιξας, καὶ κλίμαξ θεία καὶ σεπτὴ εἰς οὐρανοὺς ἀνάγουσα τοῖς πᾶσι ἐγνωρίσθη ὁ θεάρεστος βίος σου, καρποὺς γὰρ πνευματικοὺς ἐν αὐτῷ ἐνδειξαμένη καρτερικῶς δι᾽ αὐτῶν ἀποδιώκεις τὰ πάθη καὶ ἡμῶν, τῶν εὐλαβῶς ἐκβοόντων σοι. Χαίροις Ἐπιβατῶν τὸ καύχημα καὶ τῶν προστρεχόντων σοι προστάτις. Χαίροις ἀοίδιμε τὸ τῆς ἀσκήσεως κάλλιστον θρέμμα καὶ τῆς εὐσεβείας ἀκράδαντον ἔρεισμα. Χαίροις τῶν εὐσεβῶν ἀγλάϊσμα καὶ τῆς Μολδαβίας φαιδρὸν ἀγαλίασμα.

Ἦχος γ΄.

Τὴν ἀφελότητα τῆς ψυχῆς, καὶ ἀκακίαν τῆς καρδίας συνιστᾷ ὁ Κύριος, παιδίον ἐν ἀγκάλαις δεξάμενος, καὶ εὐλογῶν αὐτὸ ἔλεγε. Ἐὰν μὴ γένησθε ὡς τὸ παιδίον τοῦτο οὐκ εἰσελεύσεσθαι εἰς τὴν βασιλείαν τῶν Οὐρανῶν. Ταύτην κεκτημένη τὴν ἁπλότητα, ἐκ βρέφους Παρασκευὴ ἡ πανέντιμος, τὰ ἐνόντα τοῖς πένησι δαψιλεῖ χειρὶ διεμέριζε μηδὲν ἴδιον ἔχειν ἐν αὐτῇ, κρίνασα καὶ τῇ ἀκεραιότητι ταύτῃ συζήσασα, ἐν ἀγαλιάσει ψυχῆς, εἰς τὰς οὐρανίους μονὰς εἰσελήλυθε.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ἦχος δ΄.

Μετ᾽ εὐλαβείας γυναικῶν ὁ τίμιος χορός, περικυκλοῦσι τὸ σκῆνος τὸ θεοδόξαστον, τῆς καλλιπαρθένου Παρασκευῆς τὸν κοινὸν τῆς φύσεως Δεσπότην ἀνημνοῦσαι δοξάσατε, παρ᾽ ᾧ οὐκ ἔστιν ἄρρεν καὶ θῆλυ, τὰ τῆς σαρκὸς γνωρίσματα μία δὲ χάρις καὶ δόξα πᾶσιν ὁμοίως ἐξ αὐτοῦ καταπέμπεται, διατηροῦσα τὸ ἄρρεν καὶ τὸ χαῦνον ἐνδυναμοῦσα τοῦ θήλεος καὶ ἀνδρικὸν πρὸς τοὺς πνευματικοὺς ἀγῶνας ἀποδεικνύουσα πρὸς ὃν ἐν χαρᾷ βοήσατε, Παντοκράτωρ Κύριε ὁ τὸ ἐκ πλευρᾶς τοῦ Ἀδὰμ ληφθὲν ὀστέον, γυναῖκα μορφώσας καὶ ἐνισχύων εἰς τὸν κατὰ τοῦ ὄφεως πόλεμον καὶ συμμαχῶν αὐτῷ καὶ τὴν νίκην βραβεύων, καὶ στεφανῶν ἐν χάριτι, τῇ ἀθανάτῳ δεξιᾷ σου δόξα σοι.

Δόξα. Ἦχος πλάγ. α΄.

Δεῦτε φιλέορτοι πάντες, πνευματικὴν χορείαν στησάμενοι, ἄνθεσιν ἐγκωμίων τὴν ἀρτιφανῆ τοῦ Σωτῆρος νύμφην στεφανώσωμεν Παρασκευὴν τὴν ἀοίδημον αὕτη γὰρ τὸν μεγάλαυχον δράκοντα τὸν τὴν οἰκουμένην πᾶσαν ἀπειλοῦντα καταλήψασθαι, ὡς νεοσιὰν ἐγκαταλελειμέ-

νην ἀνδρειοφρόνως καταβαλοῦσα, τῆς νίκης τὸ στέφος μεγαλοπρεπῶς ἀνεδήσατο, δι᾽ ὃ πρὸς αὐτὴν βοῶντες εἴπωμεν, χαίροις τῆς ὑπομονῆς πύργος ἀκλόνητος καὶ τῆς ἐγκρατείας λαμπτὴρ πολύφωτος. Χαίροις τὸ παρθενικὸν ἐντρύφημα καὶ σωφροσύνης ἀγλάϊσμα. Χαίροις τὸ καθαρότητος ἀκηλίδωτον ἔσοπτρον ἡ ἀνεξάντλητος πηγὴ τῶν δακρύων, τῆς ταπεινώσεως τὸ ἐξαίρετον σκεῦος, τὸ τοῦ θείου φόβου εὐπαρουσίαστον, ἡ ἔνθεος τῶν ἀρετῶν εὐωδία, τοὺς πιστοὺς πάντας εὐωδιάζουσα. Χριστῷ τῷ Θεῷ παρισταμένη, αἴτησε καλλιπάρθενε, εἰρήνη δωρηθῆναι τῷ κόσμῳ καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν μακαρίζομεν σὲ Θεοτόκε Παρθένε.

Εἰς τὸν στίχ. προσόμοια. Ἦχος δ′.
Ἔδωκας σημείωσιν

Φοίνιξ ὡς ὑψίκομος, Παρασκευὴ ὄντως ἤνθισε, καὶ ὡς κέδρος ἐπλήθυνεν αὐτῇ τὰ γεννήματα ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ὥσπερ λιβάνῳ δικαιοσύνης τὴν ὁδόν, πορευομένη ἀμώμως πάντοτε, καὶ νῦν εἰς τὸν παράδεισον τὸν νοητὸν μετενήνεκται καρποφόρος μυρίζουσα ἀρετῶν ἐν φαιδρότητι.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Στίχ. Ὑπομένων ὑπέμεινα τὸν Κύριον
καὶ πρόσεσχέ μοι καὶ εἰσήκουσε τῆς δεήσεώς μου

Ζυγὸν ἐπωμάδιον Παρασκευὴ ἐπιφέρουσα τὴν Σταυρὸν τοῦ Παντάνακτος οὐ βάρος ἐνόμιζε τοῦτον, ἀλλ᾽ ὀξείας πτέρυγας τῷ ὄντι, δι᾽ ὧν εἰς ὕψος οὐρανοῦ ἀγαλλιάσει καρδίας ἔφθασεν, ἔνθα περιχορεύουσιν ἀγγέλων τάξεις, καὶ πνεύματα τῶν δικαίων ἀγάλλονται, ἐν Θεῷ Παντοδυνάμῳ.

Στίχ. Καὶ ἔστησαν ἐπὶ πέτραν τοὺς πόδας μου
καὶ κατεύθυνον τὰ βήματά μου

Πᾶσαν σου πεποίθησιν ἐν τῷ Κυρίῳ ἐρείσασα, καὶ ἐν ὄρει σκηνώσασα τρυγὼν ἡ φιλέρημος, ὥσπερ Σιὼν ὄρος γέγονες Ὁσία, μὴ σαλευθεῖσα πειρασμῶν ἐπιφοραῖς τε καὶ περιστάσεσιν ὄρεσι γὰρ Κύριος ἀγγελικοῖς σὲ ἐκύκλωσεν ὁ ἀεὶ τὸν λαὸν αὐτοῦ περιφράττων ἐν χάριτι.

Δόξα. Ἦχος πλάγιος δ′.

Ἀγάλλου ἐν Κυρίῳ πόλις ἡ Μολδαβία ἐν κόλποις κατέχουσα σκῆνος τὸ τῆς Ὁσίας ὡς πλοῦτον ἀδαπάνητον, δι᾽ ὃ εὐλογῶν σὲ ὁ Κύ-

ριος, παντοίων χαρισμάτων ἐνέπλησεν, ἐν σοὶ γὰρ οἱ νοσοῦντες τὴν ρῆσιν δι' αὐτῆς λαμβάνουσι, οἱ πενόμενοι πορισμόν, οἱ θαλαττεύοντες τὴν ἀσφαλῆ κυβέρνησιν, οἱ δὲ ἐν περιστάσει τοῦ βίου παντὸς κινδύνου ἀπολυτροῦνται καὶ οἱ πολεμούμενοι συμμαχίαν καὶ ἰσχὺν καὶ καταφυγὴν εὑρίσκουσιν, οἱ ἐν θλίψει παραμυθίαν, καὶ οἱ ἐν ἀπογνώσει συνωθούμενοι σωτηρίας ἐλπίσι κουφίζονται, πίστει καὶ πόθῳ προσψαύοντες τῇ κόνει ταύτης. Ἧς ταῖς πρεσβείαις ὁ Θεός, τὴν πόλιν ταύτην διαφύλαξον ἐν εἰρήνῃ τοῦ ὀρθοδόξου λαοῦ σου τὸ κέρας ἀνυψῶν καὶ πᾶσι παρέχων σωτηρίαν ψυχικὴν καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν. Ἀνύμφευτε Παρθένε.

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος α΄.

Ἐν Ἰορδάνῃ βαπτιζομένου σου

Τῆς χαμαιζήλου τρυφῆς σαφῶς τὴν ἀπόλαυσιν ὑπεριδοῦσα πρὸς θεῖα ἤρθης σκηνώματα καὶ τῶν ἰάσεων τοῖς πιστοῖς πηγὴν κατέλιπες τὸ ἱερόν σου σκῆνος μῆτερ πανεύφημε. Ἐπιβατῶν τὸ καύχημα τὸ σεπτὸν καὶ βεβαία προστάτις Παρασκευή, μὴ παύσῃ θερμῶς Χριστῷ τῷ Θεῷ ὑπὲρ ἡμῶν ἀεὶ πρεσβεύουσα.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ἕτερον. Ἦχος ὁ αὐτός. Δόξα

Τοῦ λίθου σφραγισθέντος

Ἐκ βρέφους τοῦ Κυρίου τὸν ζυγὸν ὑπεισῆλθες, ἀγῶνας ὑπὲρ φύσιν τελέσασα ἐν βίῳ ἀοίδιμε σὺ Παρασκευή, δι' ὃ σὲ ἐδόξασε Χριστός, ὑπὲρ φύσιν ἀσινές σου διατηρῶν τὸ σῶμα χαριτόβρυτον. Δόξα τῷ ἐνεργοῦντι διὰ σοῦ πᾶσιν ἰάματα.

Καὶ νῦν. Τοῦ Γαβριὴλ φθεγξαμένου σοι. Εἰς τὸν ὄρθρον μετὰ τὴν α΄ στιχολογίαν.

Κάθισμα. Ἦχος α΄.

Τὸν τάφον σου Σωτὴρ

Πρεσβείαν σὲ θερμὴν πρὸς Θεὸν κεκτημένοι προστρέχομεν σεμνὴ τῷ ἁγίῳ ναῷ σου, αἰτούμενοι βοήθειαν καὶ δεινῶν ἀπολύτρωσιν, ρῦσαι δούλους σου τῆς ἐνεστώσης ἀνάγκης καὶ ἀξίωσον εἰρηνικῶς διαπλεῦσαι τοῦ βίου τὸ πέλαγος.

Δόξα. Τὸ αὐτό. Καὶ νῦν Θεοτόκιον

Ἐγγίζει ὁ κριτὴς ἐπὶ θύραις τὸ τέλος, γρηγόρησον ψυχὴ καὶ ἐκ

βάθους καρδίας στενάζουσα βόησον τῇ μητρὶ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, ἐλευθέρωσον τῶν φοβερῶν βασάνων καὶ ἐν τόπῳ μὲ τῆς ἀναπαύσεως τάξον πανάμωμε Δέσποινα.

Μετὰ τὴν β' στιχολογίαν. Ἦχος δ'.

Ὁ ὑψωθεὶς ἐν τῷ Σταυρῷ

Ἀπορραγεῖσα ματαιότητος βίου τοῖς διαμένουσιν ἀεὶ ἐβεβήκεις, ἐρειδομένη πόδα σου βάσει τῶν ἐντολῶν. Χεὶρ δὲ τοῦ Κυρίου σου τῆς χειρὸς λαβομένη εἰς ὄρος σὲ ὡδήγησε τὸ οὐράνιον μῆτερ, καὶ εἰς σκηνώματα τὰ ποθητὰ ἐν οἷς Ὁσίων ὁμήγυρις τέρπεται.

Θεοτόκιον

Φιλαμαρτήμων πεφυκὼς δυσωπῶ σε τὸν ἀναμάρτητον υἱὸν τὴν τεκοῦσαν, τὰς ἁμαρτίας τοῦ κόσμου αἴροντα, ὦ σεμνή, τὴν πολυαμάρτητον οἰκτείρησαι ψυχήν μου, καὶ τὰς ἀνομίας μου τὰς πολλὰς ἀπάλειψαι, ἁμαρτωλῶν αὐτὴ γὰρ ἱλασμὸς καὶ σωτηρία καὶ ἀντίληψις.

Μετὰ τὸν πολυέλαιον. Καθ. Ἦχος πλαγ. δ'.

Τὴν σοφίαν καὶ λόγον ἐν τῇ γαστρὶ

Ἐπιθεῖσα τὴν χεῖρα τὴν ἁπαλὴν ἐν ἀρότρῳ τῶν πόνων τῶν καρτερῶν, ἀσκήσεως ἔνδοξε ὅλην αὔλακα ἔτεμες τῆς θαυμασίας ταύτης ζωῆς ἀνδρειότητα καὶ οὐκ ἐστράφης ὅλως ναρκήσασα ὄπισθεν, ἀλλὰ μέχρι τέλους τὴν ὁδὸν τοῦ Κυρίου διήνυσας χαίρουσα καὶ νῦν δρέπει τὸν ἄσταχυν σωτηρίας πληθύνοντα δεκαπλῶς ἀξιύμνηστε, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ τῶν πταισμάτων ἄφεσιν, δωρίσασθαι τοῖς ἑορτάζουσι πόθῳ τὴν ἁγίαν μνήμην σου.

Δόξα τὸ αὐτό. Καὶ νῦν

Παναγία Παρθένε μήτηρ Θεοῦ, τῆς ψυχῆς μου τὰ πάθη τὰ χαλαιπὰ ἴασαι δέομαι, καὶ συγγνώμην παρέχουμοι τῶν ἐμῶν πταισμάτων, ἀφρόνως ὧν ἔπραξα τὴν ψυχὴν καὶ τὸ σῶμα μολύνας ὁ ἄθλιος. Οἴμοι· τί ποιήσω ἐν τῇ χώρᾳ ἐκείνῃ, ἡνίκα οἱ ἄγγελοι τὴν ψυχήν μου χωρίζουσιν ἐκ τοῦ ἀθλίου μου σώματος. Τότε Δέσποινα βοήθειά μου γενοῦ καὶ προστάτις θερμότατος· σὲ γὰρ ἔχω ἐλπίδα ὁ ἀνάξιος δοῦλος σου.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Οἱ ἀναβαθμοί. Τὸ α' ἀντίφωνον τοῦ δ' ἤχου

Προκείμενον ἦχος β'

Ὑπομένων ὑπέμεινα τὸν Κύριον καὶ προσέσχε μοι καὶ εἰσήκουσε τῆς δεήσεώς μου.

Στίχ. Καὶ ἔστησαν ἐπὶ πέτραν τοὺς πόδας μου καὶ κατηύθυνε τὰ διαβήματά μου.

Τὸ πᾶσα πνοή. Εὐαγγέλιον κατὰ Ματθαῖον

Εἶπεν ὁ Κύριος τὴν παραβολὴν ταύτην ὡμοιώθη ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν δέκα παρθένοις.

Ὁ Ν'. Δόξα. Ταῖς τῆς σῆς Ὁσίας. Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου. Καὶ τὸ ἰδιόμελον. Ἦχος β'. Φρονήσει ἐγκοσμουμένη. Ζήτει εἰς τὸν μικρὸν ἑσπερινόν.

Καὶ οἱ κανόνες τῆς Θεοτόκου πρῶτον εἶτα τῆς Ἁγίας. Ἦχος δ'

Παρθενίας βλάστημα Παρασκευὴν ἀναμέλψει θαλάσσης τὸ ἐρυθροῦν πέλαγος.

Παράσχου παμβασιλεῖ ἀόρατε χάριν ἐξ ὕψους μοι, τοῦ ἀνυμνῆσαι θείας ἀρετὰς τῆς Ὁσίας σου σήμερον, ἃς ἐκτελέσαι ἴσχυσαι κυβερνωμένη τῇ δυνάμει σου.

Ἀπλάστῳ Παρασκευὴ φρονήματι καὶ ἀφελότητι ψυχῆς ἰδέαις πάσαις ἀρετῶν, σαὐτὴν κατεκόσμησας, καὶ ἦθος ἐναπέφαινες πρεσβυτικὸν ἐν νέῳ σώματι.

Ρυθμίζειν διηνεκῶς μεμάθηκας, πάσας τὰς πράξεις σου, Παρασκευὴ Ὁσία καὶ ὁρμὰς καὶ βουλὰς καὶ κινήματα τῆς σωφροσύνης μέλεσι σαρκὸς πραΰνουσα σκιρτήματα.

Θαυμάσια ἐκτελῶν φιλάνθρωπε ἐν τοῖς ἁγίοις σου, ὡς θαυμαστὸς ὑπάρχει ἀληθῶς, διὰ τοῦτο ἐν θαύμασι, δοξάσας τὴν Ὁσίαν σου τὸ ὄνομά σου ἐμεγάλυνας.

Θεοτόκιον

Ἐδέξω ἐν γαστρί σου πανάμωμε τὸν σὲ ποιήσαντα, δι' ἀκοῆς καὶ δέδωκας αὐτῷ σοῦ τὴν φύσιν καὶ τέτοκας μετὰ σαρκὸς τὸν ἄσαρκον, κλήσει Μητρὸς σὲ μεγαλύναντα.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

῞Ετερος κανὼν οὗ ἡ ἀκροστιχίς : Παρασκευὴν τὸ σκεῦος Χριστῷ ὑμνήσω.

῏Ηχος πλ. δ΄. Ἁρματηλάτην Φαραώ.

Παρασκευὴν τὴν ἐν Ὁσίαις πράξεσιν ἐκκαθαρθεῖσαν, φαιδρῶς, καὶ γενομένην σκεῦος ἱερώτατον, τοῦ παναγίου πνεύματος εὐφημεῖν προθεμένῳ χάριν μοι δός πολυέλεε, ἵν᾽ αὐτὴν γεραίρων δοξάσω σε.

Ἀπὸ νεότητος σεμνὴ ἀπέρριψας, πᾶσαν τρυφὴν τῆς σαρκός, πλοῦτον τε καὶ δόξαν οἷά περ κωλύματα, τῆς πρὸς Θεὸν πορείας σου, καὶ αὐτῷ μόνῳ μῆτερ, προσεκολλήθης, δι᾽ ἔρωτος καὶ εὐθέων ἔργων ἀσκήσεως.

Ρωμαλαιότητι φρενῶν κατέβαλες, τὸν παλαιὸν πτερνιστὴν οὐκ ἀνασχομένη ὥς εἰ ψιθυρίσαι σου εἰ βουλὴν τούτου δέξασθαι, ἀλλ᾽ ὡς νύμφη ἐχέφρων τὰς ἐντολὰς τοῦ Κυρίου σου, κρύπτουσα τὴν πλάνην ἀπέφυγας.

Θεοτόκιον

Ἀγαθαδότης ὁ υἱός σου Πάναγνε, εὐεργετήσας ἡμᾶς, πᾶσι τοῖς ἀνθρώποις, προστασίαν ἄμαχον, καὶ κραταιὰν βοήθειαν σὲ παρέσχε, δι᾽ ὃ σοὶ προσπίπτοντες ἀνακράζομεν σῶσον ἡμᾶς πάντας πρεσβείαις σου.

Ὠδὴ δ΄. Οὐκ ἐν σοφίᾳ καὶ δυνάμει

Ἰδοῦσα μῆτερ τὰ τοῦ κόσμου τερπνὰ μεταβαίνοντα εἰς κατήφειαν δεινήν, ἐν λογισμῷ σταθερῷ τὴν χαρὰν δάκρυνσιν ἠγώνισαι εὑρεῖν τὴν ἄληκτον.

Νουνεχῶς ὄντως, οὐ πλοκαῖς τῶν τριχῶν ἢ ἐνδύμασιν ἀνθηροῖς, ἢ διαυγῶν ἐν περιθέσει λιθάκων σαυτὴν ἐκόσμεις, ἀλλ᾽ ἄνθεσι ὡραίοις πνεύματος.

Ἡ ἔφεσίς σου πρὸς Θεὸν ἀναφθεῖσα τοῖς ἄνθραξι, τῆς ἐρήμου ἀληθῶς, οὐκ εἴα στέγειν τὸν σὸν λογισμὸν ἕως οὗ κατέλαβες τῶν ὀρεκτῶν τὴν πηγήν.

Θεοτόκιον

Σὺ παρθενίας, Θεοτόκε τὸν ἔρωτα ἔσπειρας ταῖς καρδίαις τῶν σεπτῶν γυναίων ὄντως παρθένε ἁγνή, καὶ σὺ ταῖς πρεσβείαις σου τηρεῖς ἀμόλυντα.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ἄλλος. Ὁ στερεώσας κατ' ἀρχὰς

Συσταυρωθεῖσα τῷ Χριστῷ τῇ ζωηφόρῳ νεκρώσει, τὴν ζωὴν τὴν ἀκατάληκτον εὗρες, καὶ νῦν ζῇς ἐν οὐρανοῖς, μετὰ δικαίων ἔνδοξε, ὡς μαρτυρεῖ ἐν κόσμῳ τὰ μετὰ πότμον σου θαύματα.

Κατακοσμήσασα σαυτὴν τῶν ἀρετῶν ποικιλίᾳ ὡραιώθης ἐναντίον Κυρίου, καὶ ἠράσθη σου σεμνὴ τοῦ κάλλους καὶ προσήκατο νύμφην ἠγλαϊσμένην ἐν οὐρανοῖς ὁ ὑπέρθεος.

Ἐπαίνοις στρέφεται πολλοῖς ἡ Ἰαὴλ καθελοῦσα τὸν Σισάρα ἐν ξυλίνῳ πασσάλῳ σὲ δέτις Παρασκευὴ ἀξίως ἐπαινέσοιε τῷ Σταυρῷ τοῦ Κυρίου, συντρίψασα τὸν ἀρχέκακον.

Θεοτόκιον

Υἱὸν ἐγέννησας σαρκί, ὃν ὁ Πατὴρ πρὸ αἰώνων συνανάρχως ἐξ ἰδίας οὐσίας ἀνεγέννησεν ἁγνὴ ἀΰλως, δι' ὃ πάντες σὲ κυρίως Θεοτόκον, ὁμολογοῦντες σωζόμεθα.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Κάθισμα. Ἦχος δ'. Κατεπλάγη Ἰωσὴφ

Ἀσθενείᾳ τῆς σαρκός, τὸν θρασυνόμενον ἐχθρὸν κατεπάλαισες σεμνή, καὶ τὴν τοῦ πνεύματος ἰσχύν, τῇ διαθέσει οὐκ ἔσεσθαι τῶν σωμάτων, ἐγνώρισας σαφῶς Παρασκευή, καὶ Χριστοῦ τὸν λόγον ἀληθῆ τοῖς ἔργοις ἔδειξας, ἡ δύναμίς μου λέγοντος ἐν ἀσθενείᾳ τελειοῦται, ὡς γέγραπται, ὁ ἐνισχύων τοὺς σοὺς ἁγίους φιλάνθρωπε Κύριε δόξα σοι.

Δόξα τὸ αὐτό. Καὶ νῦν Θεοτόκιον

Τρικυμίαις τῶν παθῶν, ὁ ἀσυνείδητος ἐγὼ χειμαζόμενος ἁγνή, ἐπικαλοῦμαι σὲ θερμῶς. Μὴ μὲ παρίδῃς τὸν δείλαιον ἀπολέσθαι, ἄβυσσον ἐλέους ἡ τέξασα, πλὴν σοῦ γὰρ ἐλπίδα οὐ κέκτημαι· μὴ οὖν ἐχθροῖς ἐπίχαρμα τελείως ὁ πεπειθώς σοι ὀφθήσομαι· καὶ γὰρ ἰσχύεις ὅσα καὶ βούλει ὡς μήτηρ τῶν πάντων Θεοῦ.

Ὠδὴ δ'. Ὁ καθήμενος ἐν δόξῃ

Βέλος ὄντως ἀνεδείχθης ἐν χερσὶ δυνατοῦ Θεοῦ, ὃ ἐξηκοντήθη ἄρωτι Κυρίου ὡς ἄνθραξιν ἀρυμικοῖς, δι' ὃ μῆτερ ἐγκατέτρωσας καὶ ἐτέφρωσας τῶν ἀλαστόρων τὰ πρόσωπα.

Λόγον ἅλατι νοστίμῳ ἠρτημένῳ προσφέρουσα, μειλιχίῳ γλώσσῃ

ἔφης ἀρετῆς πρὸς τὸ ἄναντες τὰς μοναζούσας πειθοῖ ἀφεπομένας σοι, διευθύνουσα ἔργοις καὶ λόγοις τὴν ποίμνην σου.

Ἀνατέταλκε σοι Μῆτερ, φῶς ἐξ ὕψους, τὴν σύζυγον αὐτῷ εὐφροσύνην συνεπιφερόμενον ἔνδοξε, καὶ γὰρ ἐφάνης δικαία διαιτήσασα μεταξὺ σαρκὸς καὶ ψυχῆς μετ' εὐθύτητος.

Θεοτόκιον

Συνεδρεύων ὁ Υἱός σου, σὺν Πατρὶ παντοκράτορι καὶ πληρῶν τὰ πάντα ἐν ἀπεριγράπτῳ θεότητι ταῖς σαῖς ὠλέναις κρατεῖται θεονύμφευτε αὐθυπόστατος, θαῦμα φρικτὸν καὶ παράδοξον.

Ἄλλος Σύ μου ἡ ἰσχὺς Κύριε

Ἡ Ἰουδὴθ νηστείαις τε καὶ δεήσεσιν, ὁπλισθεῖσα ἀνδρικῶς κατέβαλε, τὴν Ὀλοφέρνου δεινὴν ὀφρύν, σὺ δὲ σαρκίον τὸ ἁπαλὸν κατατήξασα πολλαῖς δεινοπαθείαις, κοσμοκράτορος σκότους τῇ ἰσχύϊ Χριστοῦ ἐναπέσφαξας.

Νοῦν ἀμιγῆ τῶν χαρακτήρων φυλάττουσα τῶν τοῦ κόσμου, ὅλη ἐνητένιζες τῷ Παντοκράτορι Θεῷ, ἐξ οὗ θεωθεῖσα ὡς ἄγαλμα ἀναδέδειξαι θεότευκτον Ὁσία καὶ νῦν τῶν πρωτοτόκων ἐκκλησίαν κοσμεῖς θείαις χάρισι.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Τίς τοὺς πολλοὺς ἱδρῶτας τῆς σῆς ἀσκήσεως ἐξισχύσῃ συγκεφαλαιώσασθαι Παρασκευὴ νύμφη τοῦ Χριστοῦ, εὐχὰς τὰς συντόνους τὰς ἀγρυπνίας τὰ δάκρυα καὶ τὴν τῶν δεομένων συμπαθῆ προστασίαν εἰς ζωὴν ἐξωνήσω τὴν μέλλουσαν;

Θεοτόκιον

Ὅλη ἐν σοί, ἡνώθη ἡ ὑπεράρχιος φύσις κόρη, ἐν μιᾷ τελείᾳ τε τῇ ὑποστάσει τῇ ἑαυτῇ λόγῳ ἀνάρχῳ ὃν ἐν σαρκὶ ἀπεκύησας, ἐν δύο ταῖς οὐσίαις, τὸν αὐτὸν υἱὸν ἕνα ἐν θεότητι καὶ ἀνθρωπότητι.

Ὠδὴ ε΄. Ἐξέστη τὰ σύμπαντα

Τοῖς πένησιν ἔνειμας τὸν πλοῦτον δαψιλέστατα σιτῶν, ἀφαρπάσασα κλεπτῶν τε καὶ γὰρ ἐπόθεις ἐν οὐρανοῖς ἐφευρεῖν, θησαυρὸν τὸν ἄσυλον σεμνή, ὃν Χριστὸς ὑπέσχετο δι' αὐτὸν τοῖς πτωχεύσασι.

Ἡμέρας τὸν καύσωνα καὶ παγετὸν τὸν ἔννυχον ἤνεγκας πολλῇ ἐν ταπεινώσει καὶ καρτερίᾳ εἰς τὰς ἐρήμους σεμνή, σχολάζουσα ἔτεσε μα-

κροῖς, δι᾿ ὃ τὴν παράκλησιν σοὶ Χριστὸς ἐδωρήσατο.

Μωσέως ἡ σύγκονος Μαρία ἐπίνικον ὕμνει τοῦ Σωτῆρος ἐν τυμπάνῳ, σὺ δὲ τὸ σῶμα τῷ λογικῷ τῆς ψυχῆς, συναρμολογήσασα καλῶς, ὕμνεις τὸν ποιήσαντα δεκαχόρδῳ ἐν φόρμιγκι.

Θεοτόκιον

Ἀνάρχως ἐκλάμψαντι, ἐκ τοῦ Πατρὸς θεόνυμφε ἀρχὴν ἐπηγάγω κατὰ σάρκα, καὶ ἀνεφάνης ἀρχὴ τῆς ὄντως ἀρχῆς, τῆς τεκτηναμένης ἀληθῶς πᾶν τὸ δημιούργημα ὁρατὸν καὶ ἀόρατον.

Ἄλλος. Ἵνα τί μὲ ἀπώσω

Σκῆνος τὸ σὸν ὑπάρξαν, σκήνωμα τοῦ πνεύματος, κρήνη γεγένηται βρύον ἀενάως ἰαμάτων παντοίων, χαρίσματα τοῖς προσερχομένοις ἐν τῷ σεπτῷ μῆτερ ναῷ σου, καὶ προσψαύουσι πίστει σῆς κόνεως.

Καταλλήλως τῇ κλήσει ἐμπαρασκευάσασα σαὐτὴν πανεύφημε τὴν ὁδὸν Κυρίου ἀκλινῶς ἐπορεύθης καὶ ἔφθασας πρὸς λιμένα θεῖον, μὴ ταραχθεῖσα ταῖς τοῦ βίου ἀλλοιώσεσιν ὅλως ἐν χάριτι.

Εὗρες ἄπονον λῆξιν πόνοις τῆς ἀσκήσεως, καὶ γὰρ πεπείρασαι γυνὴ ἀνδρεία, ὅτι λίαν καλὸν τὸ ἐργάζεσθαι τὰ Κυρίου ἔργα, καὶ διὰ τοῦτο τῆς ψυχῆς σου οὐκ ἐσβέσθη ὁ λύχνος οὐδέποτε.

Θεοτόκιον

Ὑπὲρ πᾶσαν οὐσίαν κτίσεως, ὑπέρκεισαι Μαρία ἔνδοξε, σὺ γὰρ μόνη ὄντως, τὴν οὐσίαν τοῦ πλάστου σου δέδεξαι ἐν γαστρὶ καὶ σάρκα ἐδάνεισας σῶν ἐξ αἱμάτων καὶ υἱόν σου καλέσαι ἠξίωσας.

Ὠδὴ στ΄. Ἐβόησες προτυπῶν

Πεπόρευσαι τὴν ὁδὸν τοῦ βίου πανεύφημε, τῶν σῶν πόνων ἐν κλαυθμῷ βαλλομένη τὰ σπέρματα, Θεῷ δὲ στραφεῖσα ἐν χαρᾷ συγκομίζεις τὰ δράγματα.

Ἀλάβαστρον τὸ σὸν σῶμα ὑπῆρχε, τὰ δάκρυα ὥσπερ τὸ μῦρον ἐκκενοῦν καθ᾿ ἑκάστην τῷ πλάστῃ σου δι᾿ ὃ μετὰ πότμον κρήνη ὄντως ἰάσεων γέγονε.

Ρυθμίζεται πᾶς ὁ βλέπων τὸν βίον σου ἔνδοξε, εὐγνωμόνως καὶ γὰρ ὤφθη κανὼν ἀκριβέστατος ἀρετῆς ἁπάσης μοναζόντων τὰ στάθμη σωτήριος.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Θεοτόκιον

Ἁπάντων σὲ τῶν κτισμάτων ὁ Κύριος ἔδειξεν ἀνωτέραν, καὶ γὰρ πάντας κρατῶν ὁ ὑπέρθεος ἐν σοὶ ὑπετάγη ὡς μητέρα δοξάζων σὲ πάναγνε.

Ἄλλος. Ἰλάσθητί μοι Σωτὴρ

Ὁ ἔρως ὁ τοῦ Χριστοῦ, εἰσοικισθεὶς ἐν καρδίᾳ σου, ἀνέπεισε τὰ τερπνὰ τοῦ κόσμου ὡς σκύβαλα λογίζεσθαι ἅπαντα, ἵνα τοῦτον μόνον ὡς νυμφίον σου κερδίσειας.

Συνθέτω Παρασκευὴ εἰδυῖα ἐν θυμιάματι ἱλάσασθαι τὸν Θεόν, ψυχὴν καὶ τὸ σῶμα αὐτῷ προσενήνοχας σύνθετον ὡς μύρον καὶ εὐπρόσδεκτον ὡς θυμίαμα.

Χαρᾶς πληροῦται ἡ γῆ τῶν Μολδάβων ἐν πνεύματι κατατρυφῶσα τῶν σῶν θαυμάτων πανέντιμε καὶ γὰρ σὲ ἐπλούτισε προστάτην καὶ ῥύστιν ἐν πολέμοις ἀπροσμάχητον.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Θεοτόκιον

Ῥομφαία τῶν δυσεβῶν κατατρεχόντων τὴν ποίμνην σου, εἰς τὰς καρδίας αὐτῶν εἰσέλθοι πανάμωμε, καὶ τὰ τόξα σύντριψον αὐτῶν, σαῖς πρεσβείαις, συντηροῦσα τοὺς ἱκέτας σου.

Κοντάκιον. Ἦχος β΄. Τὰ ἄνω ζητῶν

Νηστείαις πολλαῖς τὸ σῶμα κατατήξασα τὸν νοῦν πρὸς Θεὸν ἀνύψωσας μετάρσιον καὶ ζωὴν ἀσώματον μετὰ σώματος ἔζης ἀείμνηστε, λιποῦσα τῆς ὕλης τὸν τάραχον δι᾽ ὃ νῦν χορεύεις σὺν ἀγγέλων χοροῖς.

Ὁ Οἶκος

Ἀγγέλων βίον ἐπὶ γῆς ζηλώσασα Ὁσία ἁγνείαν κατησπάσω καὶ ὕμνον ἄπαυστον Θεοῦ, δι᾽ ὃ καὶ προσπαθείας πάσης χωρίσασα σαυτὴν οὐδὲν ἴδιον ἔσχες ἐν κόσμῳ τῷ προσκαίρῳ, ἀλλ᾽ ἅμα πάντα φέρουσα, παρέδωκας τῷ κτίστῃ σου, πλοῦτον, πατρίδα, συγγένειαν, εὐγένειάν τε τὴν πλαστήν, καὶ κάλλος τὸ τοῦ σώματος, ὡς πάροικος διάγουσα καὶ στένου πρὸς τὴν ἄνω πόλιν, ἧς δημιουργὸς ὁ κτίστης καὶ Κύριος, ὁ σὲ προσκαλεσάμενος πρὸς τὰς ἐκεῖθεν μονάς, ἀγαλλομένην καὶ χαίρουσαν. Νῦν γὰρ συγχορεύοις τοῖς ἀγγέλων χοροῖς.

Μηνὶ Ὀκτωβρίῳ ιδ΄. Τῆς Ὁσίας μητρὸς ἡμῶν Παρασκευῆς.

Παρασκευὴν εἰς σκεῦος ἐκλελεγμένον Χριστὸς τίθησιν ἐν ταμείῳ τοῦ πόλου.

Ἀναγιγνώσκεται ἡ βιογραφία τῆς Ὁσίας

Ὠδὴ ζ'. Ὁ διασώσας ἐν πυρὶ

Σὲ τὸν ἰσχύϊ θεϊκῇ τὴν ἐξασθενήσασαν φύσιν ἐνδυναμοῦντα τοῦ Ἀδάμ, ὡς καὶ γύναια παίζειν τὸν δράκοντα τὸν δεινῶς ὠρυόμενον, ἀνυμνοῦντες εὐλογοῦμεν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Καυχῶνται ὄντως ἐν σοὶ πάντες τῶν ὁσίων οἱ δῆμοι, δόξα παντάρχα βασιλεῖ καὶ ἐν κοίταις αὐτῶν νῦν καθεύδοντες ταῖς μοναῖς αἷς διώρισας, χαρᾷ χαίρουσιν ἀλήκτῳ ὡς Δαυΐδ ἔφη.

Εὐφραίνου πόλις ἐν Χριστῷ ἡ τῆς Μολδαυΐας κρατοῦσα σκῆνος σεπτὸν Παρασκευῆς, ἐν τοῖς κόλποις σου ὥσπερ θησαύρισμα, δωρεὰν ἀδαπάνητον, καὶ Θεὸν τὸν τῶν πατέρων ἡμῶν εὐλόγει.

Ὕψους ὁ μέγας βασιλεὺς καὶ ἐν ἐκκλησίᾳ ἀνάσσων, ὥσπερ ἐν πόλῳ, ὑμνητὰς τῶν ἀγγέλων τοὺς δήμους ἀνέδειξεν, οὕτω δὲ καὶ κατέστησε τῶν ἁγίων τὰς χορείας ἐν ἐκκλησίᾳ.

Θεοτόκιον

Ἥττηται ὄντως ἡ ἰσχὺς ἡ δαιμονικὴ καὶ πατεῖται τοῦ σατὰν πᾶσα ἡ ὀφρύς, θηλυῶν ἐν ποσὶ τῇ ἰσχύϊ σου, Θεοτόκε πανάχραντε, σὺ γὰρ τούτων πρώτη πάντων ἐξεφαυλίσω.

Ἄλλος. Θεοῦ συγκατάβασιν

Ἰδού σοι παρίστανται, Ὁσία Μῆτερ ἱερωμένων πληθύς, ἡγεμόνων τὸ κῦδος, χορὸς ἀρχόντων, γλῶσσαι, φυλαὶ καὶ λαοί, παντοίων γένους ἐν πίστει προσπίπτοντες τοῦ εὑρεῖν λύσιν δεινῶν ταῖς ἱκεσίαις σου.

Σπλαχνίσθητι Δέσποτα, τοῖς σοῖς ἱκέταις, μὴ παραδώσῃ ἡμᾶς πολεμίους ἀθέοις τοῖς ἐκζητοῦσιν καταπιεῖν ἀφειδῶς δυσωπηθεὶς τὰς δεήσεις τῆς δούλης σου Παρασκευῆς τῆς σεπτῆς, ἀγαπηθείσης ἐκ σοῦ.

Τὴν πόλιν ὡς ἔσωσας, τὴν ἱεράν σου διά τε σὲ καὶ Δαυΐδ, τὸν πιστόν σου ἱκέτην, οὕτω καὶ ταύτην τὴν πόλιν τῇ σῇ χειρί, Παντάναξ σκέπε ἐκ πάσης κακώσεως, διὰ τοὺς σοὺς οἰκτειρμοὺς τῆς σῆς Ὁσίας λιτοῖς.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Θεοτόκιον

Ὁ θέλων ὡς εὔσπλαχνος τὴν σωτηρίαν πάντων ἀνθρώπων Θεός, σὲ μεσίτριαν κόσμου παντὸς καὶ σκέπην ὅλου τοῦ γένους ἡμῶν, παρθενομῆτερ Μαρία ἐστήσατο, δι᾽ ὃ βοῶμεν πρὸς σὲ σῶσον ἡμᾶς σαῖς εὐχαῖς.

᾿Ωδὴ η΄. Παῖδας εὐαγεῖς ἐν τῇ καμίνῳ

Νάμασι τῶν θείων προσευχῶν σου, τὸν ῥύπον τὸν τῆς καρδίας μου ἀπόσμηξον, πάθη κατακλύζουσα τὰ καταποντίζοντα τὴν ταπεινήν μου ἔνδοξε ψυχήν, καὶ δεῖξόν με ἐναντίον τοῦ Θεοῦ καὶ πλάστου μου καθαρόν, μετανοίας τοῖς δάκρυσι.

Ἅπασαν τοῖς ἔργοις ἐπιβᾶσα ἰδέαν τῶν ἐγκοσμίων καλλιπάρθενε, τὸ μικρὸν ἐφύμνιον ὃ σοὶ προσηγάγομεν ἵνα ἀφοσιώσωμεν τὸν πρὸς σὲ ἔρωτα, μὴ παρόψῃ ἀλλ᾽ ὡς χριστομίμητος εὐμενῶς ὑμνητής σου ἐπίσκεψαι.

Νάρδου εἰς τὸν οἶκον ὁ Νυμφίος τὴν νύμφην τὴν ἑαυτοῦ εὐωδιάζουσαν ἀρετῶν ἐν ἀνθεσιν, ποικίλοις εἰσήγαγε, Παρασκευὴν τὴν ἔνδοξον καὶ ταύτην ἔπλησεν ὀσμῆς τῆς νοητῆς παραδείσου, δι᾽ ὃ ἐκδιώκει παθῶν τὰς δυσωδίας.

Θεοτόκιον

Ἄνωθεν ἡμᾶς μυσταγωγοῦσι, κρυφίως τὰ Σεραφεὶμ ἀΰλοις στόμασι μίαν κυριότητα σέβειν τρισυπόστατον, ἣν ὁ υἱός σου, Πάναγνε τρανῶς ἐδίδαξεν πατρὸς ἀποκαλύψας τὴν κλῆσιν, καὶ αὐτοῦ Υἱοῦ τε καὶ Πνεύματος ἁγίου.

Ἄλλος. Ἑπταπλασίως κάμινον

Ὑψοποιὸν ταπείνωσιν, ἄμαχόν τε ὡραιότητα πένθος χαρμόσυνον ἀποτίκτον ἔχουσα, σεμνὴ ἐν τῇ καρδίᾳ σου, τοῦ μακαρισμοῦ ἐν οὐρανοῖς ἠξιώθης, μετὰ τὸ βίου τέλος ἐν μοναῖς δικαίων συμψάλλουσα Ἀγγέλοις Χριστῷ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ὑπεριπτᾶσα ἔνδοξε παρθενείας ἐν πτέρυξι πάντων τῶν ἐνύλων παθημάτων ἔφθασας εἰς θείαν ἀκρότητα τῆς ἀπαθείας, ὅθεν φαιδρῶς ταῖς ἀγγελικαῖς νῦν συναυλίζει χορείαις, εἰλικρινῶς τὸ κτίστου ἀπολαύουσα κάλλος, καὶ τούτου τὰς ἐμφάσεις ἀλήκτως δεχομένη.

Μέμνησο τῶν τὴν μνήμην σου ἐκτελούντων ἀοίδιμε, πάσης λυ-

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

τρουμένη ἐπηρείας βλάβης τε ἐχθροῦ πολεμήτορος, καὶ νοσημάτων καὶ παντοδαπῶν, καὶ τῆς τῶν ἀνδρῶν τῶν μιαιοφόρων κακίας, δεινῶς ἐπεμβαινόντων τῇ σῇ ποίμνῃ Θεὸς γὰρ σαῖς προσευχαῖς Ὁσία κάμπτεται φιλανθρώπως.

Θεοτόκιον

Νὺξ τῶν παθῶν καλύπτει με, εἰς βυθὸν παραπέμπουσα τὸν τῆς ἀπωλείας ὦ Τριὰς ὑπέροχε, τὸ φῶς τὸ ἀΐδιον παρ᾽ οὗ οὐκ ἔστι παραλλαγή, σὴν φωτιστικὴν ἐξαποστέλλουσα χάριν, καὶ τὴν ἀλήθειαν σου, δι᾽ αὐτῶν μοὶ ὡδήγει εἰς ὄρος ἅγιόν σου, καὶ σκηνώματά σου.

Ὠδὴ θ΄. Ἅπας γηγενὴς

Μόνε Βασιλεῦ! παντάρχα ἀόρατε σὲ μεγαλύνομεν, σοὶ μόνον λατρεύομεν, εἰς σὲ θαρροῦμεν, εἰς σὲ ἐλπίζομεν καὶ τοὺς σοὺς φίλους δέσποτα καταγαιρέροντες συγκινοῦμεν εἰς εὐπαρρησίαστόν σοι πρεσβείαν δι᾽ ὧν προσκυνοῦμεν σέ..

Ἔχεις πρὸς τὸν σὸν νυμφίον, πάνσεμνε, ὡς καλλιπάρθενος, παρρησίαν ἔντολμον, καὶ δὴ συνοῦσα τούτῳ ἀείποτε, αἴτησον ἐν ὀνόματι αὐτοῦ τοῖς δούλοις σου, σωτηρίαν καὶ βίου διόρθωσιν τοῖς θερμῶς ἐκτελοῦσι τὴν μνήμην σου.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Λόγε τοῦ Θεοῦ, ὁ σπλάχνοις οἰκείοις σου παρακαλούμενος κάμφθητι δεήσεσι καὶ τῆς Ὁσίας ἱκετευούσης σε τοὺς ἡγεμόνας κράτυνον τοὺς φιλοχρίστους ἡμῶν, καὶ τὴν πόλιν ταύτην διαφύλαξον ἀπὸ πάσης ἀνάγκης καὶ θλίψεως.

Ψεύδους τὸν δεινὸν ἐργάτην κατέρραξας εἰς γῆν πανεύφημε, πόνοις τῆς ἀσκήσεως καὶ ταῖς παννύχοις Ὁσία στάσεσι, τὸν γὰρ σταυρὸν ὡς γέγραπται τὸν τοῦ Κυρίου σου ἀραμένη ἐπὶ ὤμων, ἔφθασας πρὸς οὐράνιον δόξαν καὶ ἄληκτον.

Θεοτόκιον

Ὦ Μῆτερ Θεοῦ, πηγὴν τῆς χρηστότητος ἡ ἀποτέξασα, τὴν σὲ ἀναδείξασαν ποταμὸν ὄντως καλῶν ἀείρρυτον, σαῖς μεσιτείαις ἄρδευσον τὴν ξηρανθεῖσαν μου ἁμαρτίαις ψυχήν, καὶ ἀξίωσον τῆς τρυφῆς τοῦ χειμάρρου τοῦ τόκου σου.

Ἄλλος. Ἐξέστη τὰ σύμπαντα

Ἠνοίγη σοι παρθένε ὁ οὐρανός, ἑπομένη προθύμως τοῖς ἴχνεσι

τοῖς ἱεροῖς τῆς ἀειπαρθένου Μητρὸς Θεοῦ, τὰ δὲ ἀγγέλων τάγματα τὴν ἁγνὴν ψυχήν σου περιχαρῶς συνέλεξαν ἐν στάσει παρθένων λαμπροφόρων ὡς συγγενῆ αὐταῖς καὶ ἔντιμον.

Συνέσει ἀρρενώσασα τὴν ψυχήν, ἐν σεμνότητι πάσῃ ἐτήρησας τὸ τῆς σαρκὸς σκεῦός σου, Ὁσία Παρασκευή, νηστείαις χαμευνείαις τε τοῦτο κατατήκουσα ἀφειδῶς, δι' ὃ καὶ ὁ Δεσπότης ἀλώβητον φυλάττων κρήνην θαυμάτων ἐναπέφηκεν.

Ὡραίαν σὲ ὡς νύμφην τοῦ παντουργοῦ ὡς παρθένον ἀνύστακτον, φέρουσαν τὴν ψυχικὴν δαψιλεῖ ἐλέῳ δᾷδαν τὴν σήν, ὡς τοῦ γάμου ἄμφιον ἱερὸν τηρήσασαν καὶ φαιδρόν, ὅλην ἑτοιμοτάτην εἰς τοὺς τερπνοὺς θαλάμους ὁ σὸς νυμφίος εἰσηγάγετο.

Θεοτόκιον

Ὢ δόξης ἧς ἀξίωται γηγενῶν, ἡ ἀπόρρητος φύσις πανάμωμε, διὰ τοῦ σοῦ τόκου τοῦ πανάγνου τε καὶ φρικτοῦ τὸν γὰρ Ἀδὰμ τὸν πρότερον ὃν φλογὸς ῥομφαίᾳ ἐκ τῆς Ἐδὲμ ἐδίωκεν, ὁρῶμεν ἐν τῷ Υἱῷ σου, Κόρη, Πατρὶ ὑψίστῳ συγκαθήμενον.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ἐξαποστειλάριον

Τὸ παρθενίας ἄγαλμα, σωφροσύνης τὸ κάλλος, τὸ ἐγκρατείας καύχημα καὶ ἀνδρείας τὸν πύργον, Παρασκευὴν τὴν Ὁσίαν ὕμνοις τῶν ἐγκωμίων τιμήσωμεν θεόφρονες, πρὸς αὐτὴν ἐκβοῶντες, ῥῦσαι ἡμᾶς τῶν σκανδάλων πάντων τοῦ ἀλλοτρίου καὶ σῶσον ταῖς πρεσβείαις σου, ἐν ἡμέρᾳ τῆς δίκης.

Θεοτόκιον

Παρθένε παναμώμητε, ἡ τεκοῦσα ἐλέους τὴν ἄβυσσον, ἐπίσκεψαι τὰς ἡμῶν ἀσθενείας, ἐν εὐμενῇ σου προσώπῳ. Οἱ γὰρ μώλωπες ὄντως ἡμῶν ἤδη προσώζεσαν καὶ ἐσάπησαν Κόρη, ἀπὸ πολλῆς ῥαθυμίας καὶ ἀναισθησίας, ὑφ' ὧν ἀνεπιμέλητα φέρομεν ἕλκη πάντα.

Εἰς τοὺς αἴνους Στιχηρὰ προσόμοια, ἦχος α'.

Τῶν οὐρανίων ταγμάτων

Παρασκευῆς ἐν ᾀσμάτων τὴν μνήμην ἄνθεσι, κοσμήσωμεν, αὐτὴ γὰρ ἀπ' ἀρχῆς στρατευθεῖσα Χριστῷ τῷ στρατιάρχῃ τῶν θείων ψυχῶν, ταῖς τοῦ βίου οἰδέποτε πλοκαῖς δεδέσθαι ἠνέσχετο καὶ Χριστὸς ὡς εὐάρεστον κατέστρεψε

Τὰ μεγαλεῖά σου λόγε καὶ αἱ ὑψώσεις σου ἐν λάρυγγι ὁσίων μετὰ δόξης κροτοῦνται, χερσὶ δὲ τούτων ὄντως ῥομφαῖαι φρικταὶ ἐνορῶνται καὶ δίστομοι, δι᾿ ὧν ἐκδίκησιν πᾶσαν κατὰ ἐχθρῶν ἀπεργάζεται τῆς δόξης σου.

Δαυῒδ ὁ θεῖος τὸ πάλαι μελωδῶν ἔλεγε, Σῶσον μὲ ὁ Θεός μου, ὅσιος γὰρ τὸ ὅλον, ἐξέλιπε τῶν τῆδε, ἐγὼ δὲ πρὸς σὲ ἀνακράζω τοῦ σῶσαί με διὰ τὸ πλῆθος ὁσίων τῶν σῶν, οὓς ἡγίασας ὀφθεὶς ἐπὶ γῆς.

Ὁ ζωγραφήσας τὸν πόλον ποικίλοις ἄνθεσι, ἀστέρων ὡς Δεσπότης, αὐτὸς τὴν ἐκκλησίαν ἐκόσμησεν ἁγίων ποικίλοις χοροῖς οἷς ἐκλάμπει καὶ ἡ πανένδοξος Μήτηρ Παρασκευὴ ὡς ἀστὴρ ἀειλαμπέστατος.

Δόξα. Ἦχος πλάγ. δ΄

Ἐν τῷ σκηνώματι τοῦ Κυρίου σου, καὶ ἐν ὄρει ἁγίῳ αὐτοῦ κατεσκήνωσας παμμακάριστε, ἀμώμως γὰρ ἐν βίῳ περιεπάτησας καὶ δικαιοσύνην ἐξήσκησας, τοῦ κρείττονι τὸ χεῖρον ὑποτάξασα, δι᾿ ὃ παρρησίαν πρὸς Θεὸν κεκτημένην, μὴ ἀποκάμῃς ὑπὲρ ἡμῶν αὐτῷ πρεσβεύουσα τοῦ οἰκτειρῆσαι καὶ σῶσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Καὶ νῦν Θεοτοκίον

Δέσποινα πρόσδεξαι τὰς δεήσεις τῶν δούλων σου καὶ λύτρωσαι ἡμᾶς ἀπὸ πάσης ἀνάγκης καὶ θλίψεως.

Δοξολογία μεγάλη καὶ ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν λειτουργίαν τὰ τυπικὰ καὶ ἐκ τοῦ κανόνος τῆς Ὁσίας.

Ὠδὴ γ΄ καὶ στ΄

Προκείμενον τοῦ Ἀποστόλου. Ἦχος δ΄

Ἰσχύς μου καὶ ὕμνησίς μου.

Ὁ Κύριος καὶ ἐγένετό με εἰς σωτηρίαν.

Παιδεύων ἐκπαίδευσέ μοι ὁ Κύριος καὶ θανάτω οὐ παρέδωσέ με.

Πρὸς Κορινθίους α΄ ἐπιστολῆς Παύλου τὸ ἀνάγνωστα

Ἀδελφοί, ἡ σφραγὶς τῆς ἐμῆς ἀποστολῆς ὑμεῖς ἐστὲ ἐν Κυρίῳ. Ἡ ἐμὴ ἀπολογία τους ἐμὲ ἀνακρίνουσιν, αὕτη ἐστί. Μὴ οὐκ ἔχομεν ἐξουσίαν φαγεῖν καὶ πιεῖν ; Μὴ οὐκ ἔχομεν ἐξουσίαν ἀδελφὴν γυναῖκα πε-

ριάγειν ὡς καὶ οἱ λοιποὶ Ἀπόστολοι, καὶ οἱ ἀδελφοὶ τοῦ Κυρίου καὶ Κηφᾶς; Ἢ μόνος ἐγὼ καὶ Βαρνάβας οὐκ ἔχομεν ἐξουσίαν τοῦ μὴ ἐργάζεσθαι. Τίς στρατεύεται ἰδίοις ὀψωνίοις ποτέ; τίς φυτεύει ἀμπελῶνα καὶ ἐκ τοῦ καρποῦ αὐτοῦ οὐκ ἐσθίει; ἢ τίς ποιμαίνει ποίμνην καὶ ἐκ τοῦ γάλακτος τῆς ποίμνης οὐκ ἐσθίει; μὴ κατὰ ἄνθρωπον ταῦτα λαλῶ; ἢ οὐχὶ καὶ ὁ νόμος ταῦτα λέγει; ἐν γὰρ τοῦ Μωϋσέως νόμῳ γέγραπται. Οὐ φιμώσης βοῦν ἀλοῶντα· μὴ τῶν βοῶν μέλλει τῷ Θεῷ ἢ δι᾿ ἡμᾶς πάντως λέγει· δι᾿ ἡμᾶς γὰρ ἐγράφη ὅτι ἐπ᾿ ἐλπίδι ὀφείλει ὁ ἀροτριῶν ἀροτριᾶν καὶ ὁ ἀλοῶν τῆς ἐλπίδος αὐτοῦ μετέχειν ἐπ᾿ ἐλπίδι. Εἰ ἡμεῖς ὑμῖν τὰ πνευματικὰ ἐσπείραμεν, μέγα εἰ ἡμεῖς ὑμῶν τὰ σαρκικὰ θερίσωμεν, εἰ ἄλλοι τῆς ἐξουσίας ἡμῶν μετέχουσιν οὐ μᾶλλον ἡμεῖς; Ἀλλ᾿ οὐκ ἐχρησάμεθα τῇ ἐξουσίᾳ ταύτῃ, ἀλλὰ πάντα στέγομεν ἵνα μὴ ἐγκοπήν τινα δῶμεν τῷ εὐαγγελίῳ τοῦ Χριστοῦ.

Ἀλληλούϊα. Ἦχος β'

Ἐπακοῦσαι σου Κύριος ἐν ἡμέρᾳ θλίψεως, ὑπερασπίσαι σου τὸ ὄνομα Θεοῦ Ἰακώβ.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Στίχ. Σῶσον Κύριε τὸν λαόν καὶ εὐλόγησον τὴν κληρονομίαν σου.

Εὐαγγέλιον ἐκ τοῦ κατὰ Λουκᾶν

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ ἠρώτα τις τῶν Φαρισαίων τὸν Ἰησοῦν, ἵνα φάγῃ μετ᾿ αὐτοῦ· καὶ εἰσελθὼν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Φαρισαίου ἀνεκλήθη· καὶ ἰδοὺ γυνὴ ἐν τῇ πόλει, ἥτις ἦν ἁμαρτωλός, ἐπιγνοῦσα ὅτι ἀνάκειται ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ Φαρισαίου, κομίσασα ἀλάβαστρον μύρου, καὶ στᾶσα παρὰ τοὺς πόδας αὐτοῦ ὀπίσω κλαίουσα, ἤρξατο βρέχειν τοὺς πόδας αὐτοῦ τοῖς δάκρυσιν καὶ ταῖς θριξὶ τῆς κεφαλῆς αὐτῆς ἐξέμασσε, καὶ κατεφίλει τοὺς πόδας αὐτοῦ καὶ ἤλειφε τῷ μύρῳ. Ἰδὼν δὲ ὁ Φαρισαῖος ὁ καλέσας αὐτόν, εἶπεν ἐν ἑαυτῷ λέγων. Οὗτος εἰ ἦν προφήτης, ἐγίγνωσκεν ἂν τὶς καὶ ποταπὴ ἡ γυνή, ἥτις ἅπτεται αὐτοῦ, ὅτι ἁμαρτωλὸς ἐστί. Καὶ ἀποκριθεὶς ὁ Ἰησοῦς εἶπε πρὸς αὐτόν. Σίμων ἔχω σοί τι εἰπεῖν. Ὁ δὲ φησί. Διδάσκαλε εἰπέ. Δύο χρεοφειλέται ἦσαν δανεισταὶ τινί· ὁ εἷς ὤφειλε δηνάρια πεντακόσια, ὁ δὲ ἕτερος πεντήκοντα. Μὴ ἐχόντων δὲ αὐτῶν ἀποδοῦναι, ἀμφοτέροις ἐχαρίσατο. Τίς οὖν αὐτῶν, εἶπε, πλεῖον αὐτὸν ἀγαπήσει; Ἀποκριθεὶς ὁ Σίμων εἶπεν· Ὑπολαμβάνω ὅτι ᾧ τὸ πλεῖστον ἐχαρίσατο. Ὁ δὲ εἶπεν αὐτῷ ὀρθῶς ἔκρινας. Καὶ στραφεὶς πρὸς τὴν γυναῖκα τῷ Σίμωνι ἔφη. Βλέπεις ταύτην τὴν γυναῖκα; Εἰσῆλθον σου εἰς τὴν οἰκίαν, ὕδωρ ἐπὶ τοὺς πόδας μου οὐκ ἔδωκας, αὕτη

δὲ τοῖς δάκρυσι ἔβρεξέ μου τοὺς πόδας, καὶ τοῖς θριξὶ τῆς κεφαλῆς αὐτῆς ἐξέμαξε. Φίλημα μοι οὐκ ἔδωκας αὕτη δὲ ἀφ᾿ ἧς εἰσῆλθον, οὐ διέλιπε καταφιλοῦσα μου τοὺς πόδας. Ἐλαίῳ τὴν κεφαλήν μου οὐκ ἤλειψας, αὕτη δὲ μύρῳ ἤλειψέ μου τοὺς πόδας· οὗ χάριν λέγω σοι, ἀφέωνται αἱ ἁμαρτίαι αὐτῆς αἱ πολλαί, ὅτι ἠγάπησε πολύ· ᾧ δι᾿ ὀλίγον ἀφίεται ὀλίγον ἀγαπᾷ. Εἶπε δὲ αὐτῇ· Ἀφέωνταί σου αἱ ἁμαρτίαι. Καὶ ἤρξαντο οἱ συνανακείμενοι λέγειν ἐν ἑαυτοῖς. Τίς οὗτος ἐστὶν ὃ καὶ ἁμαρτίας ἀφίησιν ; Εἶπε δὲ πρὸς τὴν γυναῖκα. Ἡ πίστις σου σέσωκέ σε, πορεύου εἰς εἰρήνην.

Κοινωνικὸν εἰς μνημόσυνον

Ἀπόλυσις.

Ε΄.

Κανὼν Παρακλητικὸς εἰς τὴν Ὁσίαν Παρασκευὴν

Κύριε εἰσάκουσον τῆς προσευχῆς μου εἶτα Θεὸς Κύριος

Καὶ τὸ τροπάριον Ἦχος β΄

Ὁ Ὑψωθεὶς ἐν τῷ σταυρῷ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Παρασκευὴν τὴν πανσεβάσμιον νύμφην τοῦ οὐρανοῦ· καὶ ἀφθάρτου Νυμφίου, περιχαρῶς συνδράμωμεν μνῆσαι οἱ πιστοὶ, αὕτη γὰρ ὑπέρμαχος ἐκ Θεοῦ ἐδωρήθη πᾶσι τοῖς δοξάζουσι τὴν αὐτῆς πολιτείαν, καὶ ἰαμάτων βρύει ποταμοὺς, τοῖς μετὰ πόθου τὰ λείψανα σέβουσι.

Ὁ πεντηκοστὸς

Καὶ ἀρχόμεθα τοῦ κανόνος

Ὠδὴ α΄. Ἦχος πλ. δ΄. εἱρμὸς

Ὑγρὰν διοδεύσας

Ἀμέσως τῷ θρόνῳ τοῦ Παντουργοῦ, μῆτερ παρεστῶσα ἱκεσίαις ὑπὲρ ἡμῶν προσάγαγε τούτῳ, ἵνα πᾶσι τοῖς τῶν πταισμάτων δωρήσῃ συγχώρησιν.

Ἰὸν τὸν τοῦ ὄφεος πεποκὼς, θανάτου ταῖς πύλαις προσπελάσας τε ἀληθῶς, πηγὴ τῆς ζωῆς ἡ ἐντρυφῶσα, σαῖς ἱκεσίαις μὲ ζώωσον ἔνδοξε.

Δόξα

Νοός μου Ὁσία τὰς ἐκτροπὰς καὶ τὰς καταιγίδας τῶν ἀτόπων μου λογισμῶν στῆσον σῶον ταῖς λιταῖς σου, ἵνα μὴ μὲ εἰς Ἅδην καθελκύσωσι.

Καὶ νῦν

Ὁ βίος μου ἅπας ἐν ἡδοναῖς καὶ ἐν πονηρίαις μεματαίωται ἀληθῶς σὺ δὲ ἡ τεκοῦσα τὸν Σωτῆρα πρὸ τῆς ἐξόδου μου σῶσον πρεσβείαις σου.

Ὠδὴ Γ΄. Ὁ Εἱρμὸς

Οὐρανίας ἁψίδος

Νοσημάτων παντοίων, καὶ ἀλγεινῶν θλίψεων, κύματα δεινῶς ὑψωθέντα καταποντίζουσι τὴν ἀθλίαν μου ψυχὴν εἰς βάραθρον ἄδου, Μῆτερ ταῖς πρεσβείαις σου χεῖρα μοι ὄρεξον.

Δακρυρρόους λιβάδας ἀποκενοῦν χάριν μοι, ἐκ τῶν τῆς καρδίας βαθέων δίδου πρεσβείαις σου, δι᾽ ὧν ἐκπλυνόν μου τὰ δυσωδέστατα πάθη ψυχῆς τε καὶ σώματος Μῆτερ ἀείμνηστε.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Δόξα

Ἐμαυτῷ τὰ πολλά μου ὡς συνηδὼς πταίσματα, ἄνευ κατηγόρων κατάκριτος καὶ πρὸ κρίσεως, εἰμὶ ὁ ἄθλιος, σὺ ὁ Σωτὴρ τῶν ἁπάντων φεῖσαι μου δεήσεσι Παρασκευῆς τῆς σεμνῆς.

Καὶ νῦν

Χαριτώνυμε κόρη, ἡ τὴν χαρὰν τέξασα ἀναφαιρέτως δοθεῖσαν παντὶ τῷ πλάσματι ζοφώσι τῆς λύπης ἣν ὁ ἐχθρὸς μοὶ ἐπάγει, νὰ ἀπωλέσῃ με σκέδασον τάχιστα.

Διάσωσον ἀπὸ κινδύνων

Ἀπάλλαξον ἐξ ἐπηρείας δαιμονικῆς, τοὺς σοὺς δούλους, ὁ γὰρ κτίστης σὲ ἀνεδείξατο καλλιπάρθενε, ὑπέρμαχον καὶ προστάτιν τῆς ποίμνης. Ἐπίσκεψαι ἡμῶν τὰς νόσους ἐλέῳ ὄμματί σου, καὶ γὰρ τὴν προστασίαν σου, ὄντως ἔχομεν Ὁσία, σωτήριον φάρμακον.

Κάθισμα Ἦχος β΄

Πρεσβείᾳ τῇ σῇ χρωμένη πρὸς τὸν Κύριον τὰς νόσους ἡμῶν ἰά-

τρευσον, ἀείμνηστε, τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος καὶ κινδύνων πάντων ἀπάλλαξον ρυομένη τοὺς ἱκέτας σου σεμνὴ, ἀνάγκης καὶ λοιμώδους φθορᾶς.

Ὠδὴ Α'. Ὁ Εἱρμὸς

Εἰσάκουσον Κύριε

Θρηνωδίαις με λύτρωσαι τῆς αἰωνιζούσης τῇ μεσιτείᾳ σου, καλλιπάρθενε τὸν δοῦλον σου τῶν δακρύων ἄξια ἐργασάμενον.

Ἡ Θεὸν ἀγαπήσασα, ἐξ ὅλης καρδίας μισηθέντα με, ὑπ' αὐτοῦ διὰ τὰ ἔργα μου ταῖς λιταῖς σου πάλιν σὺ κατάλλαξον.

Δόξα

Τετραυμάτισμαι βέλεσι δεινοῖς ἰοβόλοις τοῦ πολεμήτορος καὶ δακρύων τὸν οἰκτρότατον τῆς ψυχῆς μου μόνον Χχριστὲ σῶσον με.

Καὶ νῦν

Ἰατρὸν ἡ κυήσασα ὃς τὸ μέγα τραῦμα τῶν βροτῶν ἰάσατο, μὴ παρίδης τὴν καρδίαν μου, δειναῖς ἀρρωστείαις κινδυνεύουσαν.

Ὠδὴ Ε'. Ὁ Εἱρμὸς

Φώτισον ἡμᾶς

Ὄλισθον δεινῶς, ἀσωτείαις εἰς βάραθρον καὶ κατακείμενος εἰς βάθος κακῶν σοι βοῶ Μῆτερ, μὴ ἐάσῃς ἀπολέσθαι με.

Ἡ περικαλλὴς τοῦ Χριστοῦ νύμφη ἡ ἄσπιλος ἐμὲ τὸν κατάπτυστον ἡδονῶν λιταῖς σου σῶσον ἡ ἐξαλείψασα τὰ αἴσχη μου.

Δόξα

Μή μὲ Ἰησοῦ ἀπορρίψῃς ἐκ προσώπου σου, διὰ τὸ μέγεθος τῶν σῶν οἰκτειρμῶν, δωρεὰν σῶσον ἱκεσίαις τῆς Ὁσίας σου.

Καὶ νῦν

Ἴασαι ἁγνὴ τῆς ψυχῆς μου τὴν ἀσθένειαν, ἐπισκοπῆς σου ἀξιώσασα καὶ τὴν ὑγείαν τῇ πρεσβείᾳ σου παράσχου μοι.

Ὠδὴ Στ'. Ὁ Εἱρμὸς

Τὴν δέησιν ἐκχεῶ

Ἐγένετο ὡς γῆ ἄνυδρος ὄντως, ἡ ταλαίπωρος ψυχή μου μηδό-

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

λως, καλὸν καρπὸν, ἐξισχύουσα δοῦναι, ἀλλ᾽ ἡ ρανὶς τοῦ αἵματος Κύριε, ἐνστάξασα πάσης αὐτὸν ἀπαλλάξῃ σκληρότητος Δέσποτα.

Ρυτώσαντες ὦ ψυχὴ τὸ ἔνδυμα τοῦ γάμου πῶς τολμήσωμεν εἰσιέναι, σὺν τοῖς καλοῖς δαιτυμόσιν ἀφρόνως, εἰς τὸν νυμφῶνα Χριστοῦ τον οὐράνιον, πῶς μὴ ριφθῶμεν ἐκ Θεοῦ, ὦ Ὁσία πρεσβείαις σου σῶσον με.

Μὴ Δέσποτα μετ᾽ ἐμοῦ τοῦ δούλου σου, εἰσελθεὶν καταξιώσῃς εἰς κρίσιν, εἰ γὰρ οὐδεὶς ζῶν ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ δικαιωθήσεται σοῦ κατενώπιον, ἐγὼ ὁ πάντας ὑπερβὰς ἀσωτείᾳ πολλῇ, πῶς ἀφθήσομαι;

Καὶ νῦν

Ἐξέλιπεν ἡ ζωή μου Δέσποινα ἐν ὀδύνῃ καὶ τὰ ἔτη μου πάντα ἐν στεναγμοῖς ἡ ἰσχὺς δέ μου Κόρη ἐν ἀπορίᾳ πολλῇ ἐξησθένησε, παρώργισα γὰρ τὸν Θεὸν ὅν μοι ταῖς πρεσβείαις σου ἱλέωσαι.

Διάσωσον ἀπὸ κινδύνων

Ἀπάλλαξον ἐξ ἐπηρείας δαιμονικῆς τοὺς σοὺς δούλους, ὁ γὰρ κτίστης σὲ ἀνεδείξατο καλλιπάρθενε, ὑπέρμαχον καὶ προστάτην σῆς ποίμνης, Ἐπέσκεψαι, ἡμῶν τὰς νόσους ἐλέῳ ὄμματί σου, καὶ γὰρ ὄντως τὴν προστασίαν σου ἔχομεν Ὁσία σωτήριον φάρμακον.

Κοντάκιον ἦχος β'
Τὰ ἄνω ζητῶν

Νηστείαις πολλαῖς τὸ σῶμα κατατήξασα, τὸν νοῦν πρὸν Θεὸν ἀνύψωσες μετάρσιον, ζωὴν ἀσώματον, μετὰ σώματος ἔζης ἀείμνηστε, λιποῦσα τῆς ὕλης τὸν τάραχον δι᾽ ὃ νῦν ἀγάλλῃ σὺν ἀγγέλων χοροῖς.

Καὶ εὐθὺς τὸ προκείμενον

Μνησθήσομαι τοῦ ὀνόματός σου ἐν πάσῃ γενεᾷ καὶ γενεᾷ.

Στίχ. Ἄκουσον θύγατερ καὶ ἴδε καὶ κλῖνον τὸ οὖς σου, καὶ ἐπιλάθου τοῦ λαοῦ σου, καὶ τοῦ οἴκου τοῦ πατρός σου, καὶ ἐπιθυμήσῃ ὁ Βασιλεὺς τοῦ κάλλους σου.

Στίχ. Ὑπομένων ὑπέμεινα τὸν Κύριον καὶ προσέσχε μοι καὶ εἰσήκουσε τῆς δεήσεώς μου.

Εὐαγγέλιον κατὰ Ματθαῖον

Εἶπεν ὁ Κύριος τοῖς ἑαυτοῦ Μαθηταῖς. Πάντα μοὶ παρεδόθη ὑπὸ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

τοῦ Πατρός μου, καὶ οὐδεὶς ἐπιγιγνώσκει τὸν Υἱὸν εἰμὴ ὁ Πατήρ· οὐδὲ τὸν πατέρα τις ἐπιγιγνώσκει, εἰμὴ ὁ Υἱὸς καὶ ᾧ ἐὰν βούληται Υἱὸς ἀποκαλῦψαι. Δεῦτε πρός με πάντες οἱ κοπιῶντες καὶ πεφορτισμένοι κἀγὼ ἀναπαύσω ὑμᾶς. Ἄρατε τὸν ζυγόν μου ἐφ᾿ ὑμᾶς, καὶ μάθετε ἀπ᾿ ἐμοῦ ὅτι πρᾶος εἰμί, καὶ ταπεινὸς τῇ καρδίᾳ καὶ εὑρήσετε ἀνάπαυσιν ταῖς ψυχαῖς ὑμῶν.

Ὁ γὰρ ζυγός μου Χρηστὸς καὶ τὸ φορτίον μου ἐλαφρὸν ἐστί.

Δόξα. Ἦχος β΄. Ταῖς τῆς Θεοτόκου πρεσβείαις ἐλεῆμον

Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου πρεσβείαις ἐλέησον

Ἐλέησόν με ὁ Θεὸς κατὰ τὸ μέγα ἔλεός σου καὶ κατὰ τὸ πλῆθος τῶν οἰκτιρμῶν σου ἐξάλειψον τὸ ἀνόμημά μου.

Ἦχος πλάγιος β΄

Εἰς σὲ καλλιπάρθενε Παρασκευὴ τὰς δεήσεις ἐκχέω εἰσάκουσον, καὶ ταύτας προσάγαγε τῷ ποιήσαντι· τόλμη γὰρ ἅπασα ἐξ ἐμοῦ πέφευγε, συνειδότος τὴν αἰσχρότητα, τῶν ἐπαράτων μου ἔργων καὶ δεινῶν ἐνθυμήσεων, καὶ λόγων ἐξ ὧν πάντοθεν, τούτου τὰ ἐλέη παρώξυνα, καὶ νῦν βοηθείας δεόμενος αὐτοῦ τῆς κραταιᾶς, δέδοικα ὅλως αἰτήσασθαι σὺ σεμνὴ μεσίτευσον.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ὠδὴ ζ΄. Ὁ εἱρμὸς

Οἱ ἐκ τῆς Ἰουδαίας

Λελόγισταί σοι Μῆτερ, σταθερότητι γνώμης, ὥσπερ πηλὸς ὁ χρυσός· δι᾿ ὃ μου τὴν καρδίαν, κλῖνον ταῖς εὐχαῖς σου, εἰς τοῦ Θεοῦ τὰ μαρτύρια, καὶ μὴ εἰς βάθος δεινὸν τὸ τῆς πλεονεξίας.

Ἐν φόβῳ τοῦ Κυρίου, περιτείχισον Μῆτερ τὸ φρόνημα τῆς σαρκός, σκιρτῶν οἷα περ πῶλος, ἀτάκτως τε βαδίζων, καὶ πρὸς βυθὸν ἐξωθεῖσαι μου, τὴν ταπεινὴν καὶ οἰκτρὰν ψυχὴν Ὁσία.

Δόξα

Τίς μὲ ἀπολυτρώσει πυρὸς τοῦ τῆς γεένης καὶ σκότους τοῦ ἀφεγγοῦς τὸν ἄξιον παντοίας ποινῆς ἡμαρτηκότα εἰμὴ σὺ ἡ προστάτις μου, ῥῦσαι Ὁσία Χρυστοῦ ψυχὴ ἠπορημένη.

Καὶ νῦν

Ἰσχύϊ σου Παρθένε δεινῶς τὴν παρειμένην, ταλαίπωρόν μου ψυ-

χήν, περίσφιγξον, καὶ γάρ με κατέλιπε ἰσχύς μου, μηκέτι ποδηγοῦσα εἰς τρίβους τοῦ Κυρίου.

Ὠδὴ η΄. Ὁ εἱρμὸς

Τὸν Βασιλέα τῶν οὐρανῶν

Ὁ τῶν ὁσίων κατακοσμῶν τὰς χορείας, ἀγγελικαῖς ἀγλαΐαις σωτήρ μου, δέξαι καὶ τὰς τούτων ὑπὲρ ἡμῶν ἐντεύξεις.

Ὑλομανοῦσαν τῶν ἡδονῶν ταῖς ἀκάνθαις, τὴν ψυχήν μου ἔμπλησον Ὁσία, πόθῳ τοῦ Δεσπότου, καὶ δεῖξον καρποφόρον.

Δόξα

Κακοδοξία αἱρετικῶν τὴν σὴν πόλιν καὶ ἐθνῶν ἄλλο φύλων μανίας φύλαττε Ὁσία, λιταῖς σου εἰς αἰῶνας.

Καὶ νῦν

Ραθυμοτόκους ἐκ τῆς ψυχῆς μου φροντίδας, ἀποσόβει πάντοτε Παρθένε, ἵνα τὸν σὸν τόκον ἐν προθυμίᾳ μέλπω.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ὠδὴ θ΄. Κυρίως Θεοτόκον

Ἡμάρτησα Σωτήρ μου, καὶ ἀνόμως ἅπαν τὸ τῆς ζωῆς μου διέδραμον στάδιον, ὁμολογῶ ἀλλὰ φεῖσαι Χριστὲ τοῦ δούλου σου.

Τοὺς πίστεως προμάχους, ἡμῶν Ἡγεμόνας καὶ ἱερέων τὸν στέφανον φύλαττε Παρασκευὴ ἐν εἰρήνῃ καὶ λαόν σου ἅπαντα.

Δόξα

Εἰς σὲ Τριὰς Ἁγία, πίστει προσκυνοῦντες, μοναδικῇ ἐν οὐσίᾳ θεότητος καὶ διαιρέσει προσώπων ἀεὶ σωθήειμεν.

Καὶ νῦν

Σωτῆρα τετοκυῖα, σῶσον με Παρθένε, τὸν ἀσώτοις βιώσαντα πράξεσι, καὶ σωτηρίας ἐλπίδα μὴ ἔχοντα.

Μεγαλυνάρια

Τὸν τῆς ἐγκρατείας ὑπογραμμὸν καὶ τῆς Μολδαυΐας τὸν ἀέναον ὀχετόν, τὴν βρύουσαν κρήνην ἰάσεων πελάγη, Παρασκευὴν τὴν θείαν σεπτῶς τιμήσωμεν.

Ἀπόλυσις.